

Zuckerberg Identity

Contents

Zuckerberg Identity	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 7-2	19
9. Chương 8	22
10. Chương 9	25
11. Chương 10: Phiên Ngoại	35

Zuckerberg Identity

Giới thiệu

Thể loại: The social network đồng nhân/Cp: Mark x Eduardo Một câu chuyện đan xen giữa hiện tại cùng quá khứ khi m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/zuckerberg-identity>

1. Chương 1

Tóc xoăn được một con thuyền đánh cá vớt lên trong lúc làm việc. Lão ngư Kye là người Myanmar, cùng với cháu mình chiến đấu trên biển Thái Lan đã được mười năm, cháu ông là Poe mới mười mấy tuổi, nhưng cuộc đời cũng đã gắn với con thuyền được trên dưới mười năm.

Cái tên tóc xoăn là do Poe đặt ra, Kye đem tóc xoăn cứu lên thuyền thì phát hiện đầu gã bị thương, gãy một xương sườn, may mà không có tổn thương đến nội tạng. Kye liền xử lý chỗ thương cho gã.

Chính là sau khi tóc xoăn tỉnh lại, ánh mắt gã trống rỗng, mày vì đau mà nhíu lại, giống như hồn đã thoát ra ngoài, thân thể chỉ có thể làm ra phản ứng đơn thuần nhưng không thể suy nghĩ.

Kye đầu tiên dùng tiếng Myanmar và tiếng Thái nói chuyện với gã, thế nhưng tóc xoăn một chữ cũng không nói nên lời, chỉ mở mắt nhìn ông.

Kye hiểu ra tóc xoăn có thể chẳng hiểu tí tiếng Myanmar lẫn tiếng Thái nào, vì thế ông dùng vốn tiếng Anh không thuần thục của mình chào hỏi tóc xoăn: “Cậu là.... Người Mỹ sao?”

Tóc xoăn: “...?”

Kye: “Nơi này là Ấn Độ Dương, biết không?”

Tóc xoăn mơ hồ kêu một tiếng, cào cào mớ tóc quăn lộn xộn của mình, cố gắng suy nghĩ gì đó, gã hiểu lời Kye nói, màn tiếng Myanmar với tiếng Thái khi này thật xa lạ, đổi thành tiếng Anh thì gã bắt đầu có cảm giác quen thuộc, nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể trả lời.

Poe nói: “Ông nội, cháu coi gã tóc xoăn này có khi bị câm.”

“Đầu nó bị thương...” Kye thở dài, “Chúng ta còn phải ở trên biển một thời gian nữa, hy vọng sẽ không xuất hiện biển chứng, thuốc thang trên thuyền cũng chẳng đầy đủ gì.”

“Chẳng lẽ đầu bị đập mà mất luôn cả khả năng nói chuyện, hay hẳn căn bản không phải người Mỹ, không biết tiếng Anh” Poe cũng dùng mớ tiếng Anh lộn xộn của cậu hỏi tóc xoăn: “Ê, tóc xoăn, anh nghe không hiểu tiếng Anh sao?”

Tóc xoăn: “A...?”

Poe: “Nè, anh có nói được tiếng Anh không? Anh là người Mỹ hay người Anh? Người Pháp? Đức? Má ơi, bọn ngoại quốc các người đều cùng một dạng, tôi cũng chẳng nói được mấy thứ đó...”

Tóc xoăn sau vài phút, rốt cục phun ra một màn tiếng Anh lưu loát, tốc độ nói nhanh đến khó tin: “Đây là nơi nào, các người đã cứu tôi? Các người là ai? Cơ thể tôi bị sao vậy? Chỗ này của tôi rất đau, gãy xương rồi sao?”

Lúc này đến phiên Poe không hiểu, “Cái, cái gì, anh nói cái gì, anh nói nhanh quá, tôi không nghe rõ.”

Tóc xoăn không có lặp lại lần nữa, gã biểu tình mờ mịt, sưng sốt vài giây, sau lại quay về tựa trên gối, hỏi ra câu hỏi cuối cùng: “Tôi là thằng đeo nào?”

*

“Không có thể căn cước, đầu hỏng, gãy xương, còn mất trí nhớ, hoàn toàn không biết mình là ai.” Tóc xoăn ngồi trên giường nói đi nói lại, Kye đang nấu cơm, Poe đang bổ táo, hai ngày này Poe cùng Kye cũng đã quen với việc tóc xoăn lầm bầm lẩm bẩm, nhưng bởi vì tốc độ nói quá nhanh, bọn họ hoàn toàn không nghe ra tóc xoăn lầm bầm lẩm bẩm điều gì cho nên hầu hết thời gian đều bỏ qua, dù sao cũng chẳng gì khác ngoài hồi tưởng mình là ai.

Trên thực tế khi nhìn bộ quần áo mà tóc xoăn mặc lúc rơi xuống, Kye đoán gã là một sinh viên, hoặc trạch nam và vân vân, Poe cũng đoán tương tự vậy, mà ngay cả tóc xoăn cũng công nhận điểm này, gã mặt không chút thay đổi suy đoán: “Nhìn theo dáng người mà nói, tôi quả thật hẳn là luôn ru rú ở nhà.”

Nhưng mà.... Còn thiếu cái gì đó, tóc xoăn cố gắng hồi tưởng, trừ bỏ trạch, mình còn có gì nữa? Gã dường như đã quên điều trọng yếu nào đó.

Kye giáo huấn: “Mày đừng có ăn vụng táo, chỉ có từng ấy, để cho người bệnh ăn.”

Tóc xoăn: “Nhưng mà tối qua tôi mơ thấy vài thứ, đều là màn hình máy tính, trên màn hình rất nhiều chữ số ký hiệu.”

Poe: “Dù sao anh ta cũng không ăn mà, ngày hôm qua gã còn lấy táo đổi lấy Red Bull.”

Tóc xoăn: “Tôi nghĩ tôi cần một chiếc máy tính, có lẽ nó sẽ giúp tôi nhớ lại điều gì.”

Kye: “Trên thuyền làm gì có Red bull.”

Tóc xoăn: “Trên thuyền các người có máy tính không? Có không? Tôi cảm giác mình có khả năng hồi phục trí nhớ, hình như tôi đã tìm được đầu mối.”

Poe: “Đúng vậy, nên cháu ăn táo, rồi đưa gã lon bia.”

Kye: “...”

Tóc xoăn gơ tay: “Này... Không ai nghe thấy tôi nói gì à?”

Kye tạm thời bỏ qua việc dạy dỗ thằng cháu: “Cậu nói cái gì?”

Tóc xoắn: “Máy tính, tôi cần máy tính.”

Kye cùng Poe hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu, Poe nói: “Máy tính sao? Bỏ tôi ngày trước có cho tôi cái máy, nhưng cho tới bây giờ thì vẫn không dùng, tôi toàn cho Nay mượn chơi.”

Tóc xoắn không có ý thả chậm tốc độ nói: “Có thể cho tôi mượn không?”

Poe nhìn Kye, Kye gật đầu: “Đi lấy máy tính đi.”

*

Đợi máy tính của Poe mở ra Tab đầu tiên của trình duyệt, tóc xoắn liền thốt ra một câu: “Oa, quá tuyệt vời, tôi cho tới giờ còn chưa từng được dùng cái máy tính chậm như thế này.” Hơn nữa máy tính còn dán đầy hình Justin Bieber, quá tuyệt vời, quả thực quá tuyệt vời.

“Này, anh đang ở giữa Ấn Độ Dương đó.” Poe bắt mẫn nói.

“Vị trí chả liên quan gì hết.” Tóc xoắn cũng trả lời ngay.

Máy tính còn đang phát bài hát, hiển nhiên người bạn nào đó của Poe dùng máy trước đó còn đang nghe nhạc, tóc xoắn nhìn thông tin ca khúc một chút, “của Justin Timberlake...” Gã theo bản năng nghĩ, bài hát cũ mềm.

Poe hỏi gã, “Sao rồi, đã nhớ lại mình là ai? Anh tên Justin à?”

“Không phải,” tóc xoắn trả lời cũng không thèm ngẩng lên, cũng chẳng giải thích nhiều, sau đó gã tiện tay khôi phục một tab, là trang web mà bạn Poe vừa mở xem. Mười ngón tay gã lướt nhanh trên bàn phím, màn hình máy tính ảm ảm phản chiếu khuôn mặt gã, tái nhợt, có điểm tiêu tụy, chẳng chút biểu tình, điều này khiến gã bội phần quen thuộc.

“... Anh làm cái gì đó?” Poe khiếp sợ nhìn gã, bàn phím máy tính dưới bàn tay tóc xoắn phát ra âm thanh liên miên không dứt, gã nhìn chằm chằm màn hình không cúi đầu, ngón tay lại gõ rất nhanh mà chuẩn xác — không, Poe nghi ngờ tóc xoắn chính là đang ngược đãi bàn phím của cậu, tốc độ gõ phím như vậy rõ ràng là đang làm gì, Poe nhin không được thăm dò nhìn màn hình.

Tuy rằng Poe với internet không có hứng thú, nhưng vậy không có nghĩa là nó cái gì cũng không biết, mà giao diện tóc xoắn đang thao tác Poe cho tới giờ chưa từng thấy qua, gã đang nhập vào một hàng số hiệu, Poe nhin không được hỏi: “Đây là trang web gì thế, anh đang làm gì đó?”

Ánh mắt tóc xoắn vẫn dính chặt vào màn hình: “Trang web kết bạn mà bạn cậu vừa dùng, tôi đang hack nó, một lúc là được thôi.”

“!!” Poe vỗ cái bàn, “Vậy anh trước kia là một hacker!”

Tóc xoắn suy nghĩ trong một giây, rồi sửa lại “Tôi giỏi hack.”

Poe có phần hưng phấn nói: “Vậy anh vì sao muốn xâm nhập vào đây? Trang này có gì thú vị sao?”

“Không biết,” ngón tay tóc xoắn không hề ngừng gõ, gã thuận miệng nói: “Nhìn qua cũng chẳng có gì thú vị, nếu không cũng không đến nỗi chẳng chịu nổi một đòn.”

“Cho nên anh vì sao muốn xâm nhập vào đây?” Poe lại hỏi lần nữa.

Tóc xoắn buông tay, “Tôi cũng không biết, quen tay?”

“Còn nói anh không phải hacker,” Poe nhận định tóc xoắn là tên hacker trời sinh, hơn nữa cái biểu tình cùng động tác vừa nãy của gã thật gợi đòn, “Công việc của anh chắc hẳn là hacker, cho nên mới theo bản năng mà làm như vậy.” Nó trong lòng nghĩ, nói không chừng tóc xoắn là do động tới đại nhân vật nào nên mới bị ném xuống biển.

Tóc xoắn lại hơi nhướng mày: “Tôi không cho là như vậy.”

Poe bĩu môi, “Anh mất trí nhớ thì làm sao mà xác định được mình không phải là hacker, vậy rõ ràng cuộc anh là ai chứ?”

Lời nói của Poe khiến động tác tóc xoắn đình chỉ, gã buông tay khỏi bàn phím, “Tôi không biết tôi là ai, tôi mất trí nhớ, nhưng tôi vẫn có thể trong tình trạng gãy xương sườn mà uống rượu, hoàn toàn là theo bản năng, quen tay hack rặng một trang web nhỏ, hơn nữa chắc chắn có thể hack rặng mấy trang mà cậu lưu lại, nhưng mà, tôi không phải là hacker... Như vậy, tôi là người như thế nào?”

Quên đi, có lẽ hack thêm mấy trang lại nhớ ra.

2. Chương 2

Từ khi Poe lấy máy ở chỗ Nay về, nó liền theo tóc xoắn một bước không rời, gã cả ngày ngồi trên giường, hack hết trang này đến trang khác, gã cũng chẳng hiểu đồng tiếng Thái kia, nhưng nó lại không ảnh hưởng tới việc gã đánh sập trang web Thái Lan ấy, khi dùng cơm cùng Poe và Kye còn dùng cái ngữ tốc nghe không rõ mà cười nhạo tường lửa của chúng, đương nhiên, nếu Kye cùng Poe có thể nghe rõ, bọn họ cũng sẽ phát hiện trong những lời này đều là những từ ngữ chuyên môn đầy xa lạ.

Những từ chuyên môn ấy là tóc xoắn nhớ lại được từ việc đi hack mấy trang web, nhưng mà với thân phận của gã thì cũng chẳng có tác dụng lớn là bao.

Tóc xoắn cũng cần phải hoạt động thân thể chút, hầu hết thời gian gã sẵn lòng ngồi trong khoang thuyền, nghịch máy tính, nhưng Kye bắt gã sau trưa phải ra ngoài boong thuyền hoạt động.

Tóc xoắn cơ bản không có giao tiếp với bọn thủy thủ, cho dù khi ở trên boong thuyền, gã cũng vẻ mặt thất thần, tâm tư như vẫn đang ở bên máy tính. Hơn nữa, ngôn ngữ cũng không thông, mấy thủy thủ này, trình độ tiếng Anh cũng tương đương với Poe.

Có mấy thủy thủ không biết vì sao nhìn tóc xoắn không thuận mắt, bọn họ đôi lúc ngẫu nhiên châm biếm con gà bệnh xuất khẩu từ Mỹ này, lần này bọn họ đang nghỉ ngơi trong khi tóc xoắn nằm phơi nắng, gã nhìn biển xanh đến xuất thần, một thủy thủ trong đó nói với đồng bạn: “Xem kia, tên đàn kia lại đi ra.”

Đồng bạn của hắn nhìn lướt qua tóc xoắn, “Đừng như thế, người ta cũng đáng thương a, mà xem cái mặt nó kia, ha ha ha.”

Bọn họ nói không hề hạ giọng, dù sao tóc xoắn nghe cũng không hiểu, nhưng mà Poe nghe hiểu, biểu tình không khỏi có chút khác thường, tóc xoắn hỏi hắn: “Làm sao vậy?”

Poe nhìn thoáng qua bọn thủy thủ, “Không có gì.”

Tóc xoắn cũng nhìn về phía họ.

Một thủy thủ dùng tiếng Anh năng khẩu âm nói lắp: “Poe nhỏ bé, bọn tôi chỉ cảm thấy anh bạn này giao tiếp quá ít, mọi người đều ở chung thuyền, không nên lạnh lùng như thế đi, gã một câu cũng chưa từng nói với bọn tôi.”

Người khác giả cười nói: “Đã nói người ta mất trí nhớ, ngay cả tên mình còn không nhớ nữa là tên chúng ta.”

Mặc dù có khẩu âm, nhưng tóc xoắn nghe hiểu, trái ngược với Poe đang phẫn nộ, gã lại chỉ thờ ơ, hai tay đút túi quần, hếch cái cằm nhọn hướng mấy thủy thủ, vậy mà lại kêu tên bọn họ, kể cả người không nói vào khi này, gã kêu chính xác tên toàn bộ người trên boong thuyền, cuối cùng chào hỏi chung: “Chiều tốt lành, các ngài.” Đương nhiên, gã lẩm bầm một mình: “Lũ khốn nạn.”

Sau đó lại lẹ xẹp dép lê trở về khoang thuyền.

*

Poe mặc kệ bè thủy thủ với biểu tình quái dị, trên thực tế với tốc độ nói của tóc xoắn, họ có lẽ còn chưa kịp hiểu câu sau cùng. Poe trở lại trong khoang thuyền, không ngoài dự tính nhìn thấy tóc xoắn lại ngồi trước máy tính, Poe ngồi xuống cạnh tóc xoắn “Này, anh làm sao nhớ được hết tên bọn họ?”

“Đây không phải rất đơn giản sao,” tóc xoắn liếc nó, “Có mấy người cậu giới thiệu qua, có mấy người cậu cũng từng phàn nàn, còn một ít là khi họ chào hỏi nhau tôi nghe thấy, tuy rằng tôi không hiểu tiếng Thái nhưng vẫn có thể nhận ra tên, hằng ngày tôi đứng trên boong thuyền cũng không phải chỉ ngắm người.”

“...” Poe lấp bắp: “Là như thế à...”

Nghe thì có vẻ thật đơn giản, nhưng Poe vẫn thấy có chỗ nào không đúng, nó nựng nựng hai má, “Cho nên...Anh lại ngồi hack web à.”

“Ừ, trang web của Thái lan cũng chẳng có gì kịch tính, tôi sang xem mấy trang của Mỹ, tôi tám phần là người Mỹ, điều này có khi lại có ích.”

“Vậy muốn vào trang nào”, Poe thăm dò nhìn nhìn, ngón tay trở vào trang Facebook, “trang này?”

Nhìn thật quen mắt, rất rất quen, tóc xoắn nhìn nó chằm chằm, nhưng cuối cùng gã lại chọn làm việc quen thuộc hơn: đăng nhập vào một hòm thư cá nhân.

Của một người tên Eduardo.s

Poe kinh ngạc nói: “Đây là hòm thư của anh?”

“Không, là của wardo.” Tóc xoắn thốt lên.

Lập tức gã cũng dăm chiêu tự hỏi: “Wardo?”

Cảm giác quen thuộc mãnh liệt nảy lên trong lòng, gã cảm thấy mình từng gọi cái tên này vô số lần, không, đây không phải hòm thư của gã, mà là hòm thư của một người gã quen.

Poe nhìn gã đầy nghi hoặc.

Tóc xoắn chống cằm, nhìn màn hình chằm chằm rồi kết luận, “Tôi quen cậu ta.”

“Thật tốt quá, hỏi anh ta xem anh là ai.” Poe đề nghị.

Tóc xoắn lại chần chờ, “Tôi thâm nhập trang này không chút do dự, có vẻ trước kia không phải chỉ vào một hai lần, nếu tôi và cậu ấy là bạn tốt, vậy tôi thâm nhập làm gì...”

Poe hiểu ra, “A, đây chắc là người bị anh ăn cắp bí mật làm ăn, không chừng chính là người này cho vớt anh ra biển.”

“Đừng có mà suy nghĩ linh tinh,” tóc xoắn đẩy mặt nó ra, “cậu đi làm việc đi.”

“Tôi không hiểu, chỉ cần anh hỏi anh ta, nói không chừng hôm nay sẽ biết luôn thân phận của mình, sau đó anh có thể gọi người tới đón, rồi sau đó anh mang thật nhiều tiền tặng ông nội...” Poe đang lải nhải thì bị tóc xoắn đẩy xuống giường, trước khi đóng cửa nó còn nói: “Trở về rồi nói tiếp.”

*

Eduardo.s đơn thuần là một hòm thư cá nhân, tóc xoắn nhìn đồng mail, đều là nói chuyện phiếm cùng bạn bè. Lại không như tóc xoắn nghĩ, hóa ra cậu hiện không ở Mỹ.

Nhìn những mail về trước, tóc xoắn có cảm giác như mình đã xem qua, cho nên gã càng tò mò về quan hệ giữa mình với E.S là như thế nào, chính mình trước kia tại sao lại thâm nhập vào đây, coi mail cá nhân của E.S sao? Hơn nữa lại không để lại dấu vết, nếu không ai lại biết mình bị người khác rình rập mà vẫn dùng tiếp hòm thư này.

Tóc xoắn chú ý tới những người liên lạc, rốt cuộc gã thấy tên mình mà cũng không nhớ ra, hay căn bản trong này không có tên gã?

Không có khả năng như lời Poe nói được, mình là một gã hacker, mà đây là đối tượng gã ăn cắp, rồi hận gã tới độ ném xuống biển vân vân.

Nhưng lại chẳng giống như là bạn bè với gã, gã tựa hồ không tìm thấy chút dấu vết nào về mình ở đây.

Tóc xoắn tốn cả buổi chiều với cái hòm thư, cuối cùng gã đành thừa nhận, có lẽ chủ ý của Poe không tồi, trực tiếp hỏi là biện pháp duy nhất.

Tóc xoắn mượn di động của Poe, nhìn mặt mình hiện trên màn hình, thoát nhìn trông hơi ngu, gã chụp ảnh rồi đưa vào máy tính, sau đó viết mấy dòng mã, để dán ảnh chụp, cam đoan E.S vừa mở hòm thư, cái nhìn thấy đầu tiên không phải là thông báo mail mới, mà là mặt mình. Bên cạnh đó còn đưa một khung: Đây, biết tôi là ai không?

*

Lúc ăn cơm chiều, tóc xoắn nói với Kye: “A, hôm nay việc lấy lại trí nhớ có chút tiến triển, tôi đăng nhập vào hòm thư một người quen.”

Kye: “Thật sao? Sau đó thì sao, cậu hỏi cậu ta?”

Thực tế Kye cũng không phân biệt được đăng nhập (log in) với thâm nhập (hack), ông thậm chí chẳng hiểu thâm nhập là như thế nào.

Poe chú ý, “Đúng vậy, anh có hỏi anh ta không?”

“Hỏi,” tóc xoắn vô vị đáp “Tôi lấy ảnh chụp của mình dán trên hòm thư của cậu ấy, hỏi cậu ấy biết tôi là ai không.”

“Vậy anh ta có thấy chưa?”

“Không biết.”

Poe: “Mở hòm thư đi, có khi anh ta thấy rồi đó.”

“Chắc chưa đâu, trước khi ăn cơm tôi mới xem qua.” Tóc xoắn nói thế nhưng vẫn mở máy tính, ngón tay gõ gõ, đăng nhập vào hòm thư kia.

E.S thật sự có login, hơn nữa trong khung còn đáp lại lời tóc xoắn.

Hiện tại dưới ảnh tự chụp của tóc xoắn không còn là “Đây, biết tôi là ai không?”, mà là “ASSHOLE”. (thằng khốn =))))))

3. Chương 3

Eduardo như mọi khi, thuận tay mở hòm thư, xem có mail nào mới không.

Nhưng khi nhìn trên màn thông báo thư mới, liền giật mình – cơ hồ nửa màn hình bị cái mặt Mark Zuckerberg chiếm lấy, làn da tái nhợt, cằm nhọn nhọn, còn cổ mái tóc xoắn hỗn độn... Eduardo thiếu chút nữa giống anh béo trên clip hài, một đấm vỡ toang màn hình.

Eduardo sau mấy giây mới kịp phản ứng, cậu vừa thấy bên dưới ảnh chụp là một khung, bên trong viết “Đây, biết tôi là ai không?”

“WTH...?” (what the hell => cái đéo gì đây?) Eduardo định đem ảnh xóa đi, nhưng thực tế dù cậu có làm thế nào cũng không thể khiến cái ảnh biến mất khỏi hòm thư của mình. Hình ảnh cùng khung trôi trên màn hình, không ảnh hưởng đến cậu làm việc khác, nhưng lại chiếm cứ màn hình.

Eduardo nghĩ không ra những người biết về hòm thư này, ai lại làm ra chuyện như thế. Cậu mất ba mươi giây để nghĩ, nếu không phải là tên hacker nào giết thời gian, như vậy chỉ có Mark biết cậu có hòm thư này cũng như có bản lĩnh mà hack vào. Nhưng Eduardo lại dùng ba giây để nhận định, đây càng dễ là do tên hacker nào đó muốn chế giễu mình, tuy rằng... Tuy rằng Mark chính là cái loại vô lại có thể làm ra chuyện này, nhưng Mark không có rãnh vậy. Huống hồ sau vụ kiện ấy, thật lâu đã không gặp, Eduardo che toàn bộ thông tin về Mark, cậu nghĩ Mark cũng làm tương tự.

Tên hacker đáng ghét....

Nhìn theo Eduardo, dòng chữ “Đây, biết tôi là ai không?” kia dần thay đổi, tạo thành “I’m CEO, bitch.”

Cực kỳ châm biếm, cực kỳ phá khẩu vị.

Eduardo thử xê dịch, sau đó cậu lại phát hiện hóa ra có thể gõ vào khung.

Cho dù là tên hacker vô duyên nào đó.... Trong đầu Eduardo hiện lên rất nhiều hình ảnh, cuối cùng cậu hung hăng gõ vào khung bảy chữ cái viết hoa: ASSHOLE.

*

Poe: “Má ơi, tôi biết từ này nha, asshole.”

Mark mặt không chút thay đổi nói: “Cậu không phải dốt tiếng Anh lắm sao.”

“Ngoại trừ loại từ này.” Poe phi thường hưng phấn nói: “Tóc xoắn, sao lại thế này, Eduardo này vì sao lại chửi thế, chẳng lẽ đây là bạn gái cũ của anh à.”

Mark đẩy nó ra, “Cậu không thấy đây là tên con trai à.”

“Không biết” Poe hợp tình hợp lý nói: “Tôi đến mặt các anh còn không phân biệt nổi, huống chi là tên.”

Sau đó Poe còn nói gì đó mà Mark không có chú ý, gã nhìn chăm chăm chữ “ASSHOLE” kia một lúc lâu, cất đi, đưa vào nội dung mới: cho nên... Cậu thật sự biết tôi.

Lúc này E.S không có trả lời gã – Trên thực tế nếu biết đúng là Mark, E nói không chừng cũng sẽ không đáp lại.

Mark vừa ăn ăn vừa gõ máy tính, gã phát hiện E.S đang đọc mail của mình, nhưng không có để ý đến dòng hội thoại của gã, điều này làm gã có chút không vui.

“Nhưng trước mắt cậu ta là đầu mối duy nhất...” Cho nên Mark sau khi ăn xong, lại mượn di động, lại chụp ảnh, lại đưa vào hòm thư của E.S, viết ra một dòng mới: Đang ăn à? Có thể nói chuyện với tôi không?

Nhưng E.S không có để ý gã.

Mark bắt đầu có chút nôn nóng, nhưng E.S buổi tối lại offline.

Ngày mai cậu ấy có đáp lại mình không? Mark mang theo nghi vấn này, trên bàn phím lạch cạch lạch cạch, đem chương trình kia sửa một chút, cả một tối, cậu không ngừng sửa.

*

Ngày hôm sau, khi Eduardo mở hòm thư liền choáng váng.

“Trời ạ...” Cái khung vốn chỉ trôi trên màn hình, giờ biến thành nhiều khung ảnh nhỏ, tán loạn tự do trên màn hình, như là mấy trang web lừa đảo vụng về, chính là hình ảnh tất cả đều của Mark với các góc độ khác nhau, biểu tình y hệt – cái mặt không chút cảm xúc, quả thực có thể đem người ta đến điên.

Có mấy dòng ngắn, chính là “Vì cái gì cậu không để ý đến tôi?”, “Nói chuyện với tôi đi” “Chỗ tôi sắp mưa rồi” “Chỉ cần cậu gõ vào khung, chúng nó sẽ dừng” “Hòm thư của cậu thật đơn điệu, tôi giúp cậu đổi một chút” vân vân....

Mình sẽ không thỏa hiệp!

Eduardo phần nộ gọi cho một người bạn thông thạo về máy tính, từ xa giúp cậu chỉnh.

Người bạn kia cố nén cười thử một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ nói với cậu: “Người này kỹ thuật cao hơn tôi, tôi không có cách nào giúp cậu xóa hết đồng ảnh đó, cần tôi liên hệ đồng nghiệp của tôi không?”

“Không cần, cảm ơn anh.” Eduardo từ chối, mặt cậu đã nóng hết lên rồi, đây là người giỏi nhất về website mà cậu có thể tin tưởng, đồng ảnh Mark này khiến cậu dù đổi mặt bạn cũng đã hết sức khó xử, huống chi còn bảo đưa máy tính cho người lạ xem. Mặt khác... cậu cũng bắt đầu hoài nghi liệu đối phương có thật là Mark, nếu thật là Mark, Eduardo không nghĩ có người bạn nào đủ khả năng đấu với Mark.

Nhưng mà nếu thật sự là Mark kia, vậy tên giàu sụ ấy hẳn bị thần kinh rồi mới đi phá hòm thư thế này, FACEBOOK hẳn tra tấn gã đến điên rồi hay gã nhàn đến nỗi muốn phá rồi? Như vậy mình cảm thấy nhiều tiền của hắn là lựa chọn đúng nhỉ.

Nhìn gương mặt không chút đổi thay của Mark đang tung tăng trên màn hình, quả thật tra tấn đôi mắt mà, Eduardo cảm giác mình có lẽ mù rồi – vì sao trước kia cậu có thể thấy bộ dạng Mark không tồi?

*

Eduardo đã một ngày không mở hòm thư.

Hôm sau, tức là ngày thứ ba cậu không truy cập, Eduardo mở máy tính rồi mở tập tin, lần này đến đồng tập tin của cậu cũng đã rơi vào tay giặc, Mark này là coi máy tính của cậu như cái vườn hoa sau nhà sao?

Cái mặt của Mark trên màn hình không ngừng phóng to, phóng to, lại phóng to, rồi lại trở lại kích cỡ ban đầu, cứ tuần hoàn như thế, còn có một câu: tên tôi là gì?

Eduardo bắt đầu hồi hận, cậu đáng lẽ chỉ nên giữ chiến trường ở trong phạm vi hòm thư.

Ngồi suy nghĩ cẩn thận lại, Eduardo xác định đối phương chính là Mark, đồng ảnh chụp kỳ thật cũng chứng minh điều này rồi.

Vì thế Eduardo rút cuộc đáp lại Mark: tôi đã nói rồi, anh là ASSHOLE.

Vừa trả lời, hình ảnh quả nhiên theo như lời Mark nói, đình chỉ toàn bộ chỗ hiệu ứng ghê tởm kia.

Mark lại nhanh chóng trả lời, lúc E.S không chú ý gã, gã nôn nóng vô cùng, nếu không cũng sẽ chẳng làm ra cái trò hiệu ứng ảnh này, gã lúc nào cũng tức trực ở hòm thư của E.S, hiện tại rốt cục thấy E.S đáp lại, trong vòng ba giây liền gõ lên nội dung mới: vì cái gì.

Gã đáng lẽ phải nói “Thật xin lỗi tôi bị mất trí nhớ, phiền cậu nói cho tôi biết tên mình”, nhưng không hiểu vì sao, gã lại hỏi E.S vì sao cho mình là asshole.

Lần này E.S trả lời chậm hơn, nhưng cuối cùng cũng đáp xong, khi này Mark đang tính chỉnh sửa hình ảnh lần nữa: vì chúng ta không phải bạn bè.

Vì cái gì, vì cái gì không phải bạn bè? Vì sao không phải bạn bè thì là asshole?

Mark không rõ.

Kỳ thật, trong mấy ngày này, qua lời của E.S, Mark cảm giác mình nhớ ra cái gì đó.

Trong mail E.S có nói đến lúc mình ngồi trong phòng học làm bài, Mark tựa như thấy được mình cùng ngồi trong phòng bên laptop, E.S nói với người ta cạnh trường cậu có hàng pizza rất ngon, Mark cảm thấy chính mình với cậu từng cùng chia sẻ cái bánh pizza trong lời của cậu, đúng thế, tựa như lời E.S bánh rất ngon...

Mark cơ hồ xác định E.S chính là bạn của mình, bọn họ nhất định từng là bạn rất thân, Mark còn tự hỏi có phải E.S kêu mình là asshole vì mình mất trí nhớ lưu lạc bên ngoài không có liên hệ với cậu?

Poe ở một bên đưa ý kiến: “Anh có phải ngày trước nợ tiền người ta?”

Mark thuận tay gõ một câu: tôi nợ tiền của cậu?

E.S qua một lúc lâu, trả lời: từng nợ, giờ hết rồi.

Poe: “A! A! Cho nên quan hệ giữa hai người là như thế nào a?”

Mark liếc nó một cái, nghiêng nghiêng người, “Nhớ rõ trước kia cậu nói gì không?”

Poe ngơ ngác: “A?”

Mark gõ vào: vì sao trước kia lại chia tay tôi?

4. Chương 4

Nhìn đến câu hỏi của Mark, Eduardo tức đến hai mắt tối sầm: rõ ràng là anh đòi chia tay!

Cho nên giờ đều là lỗi của tôi?

Từ từ, không đúng...

Eduardo cảm thấy cái đầu mình bị tức giận lấn át rồi.

Cậu dùng ba mươi giây kiểm cho mình chút bình tĩnh, rồi trả lời lại Mark: mày rốt cuộc là thằng mẹ nào.

Mark nhanh chóng gửi tin: tôi cũng muốn biết vấn đề này, nhưng mà cậu đã thấy ảnh tôi, cậu không quen tôi à?

Eduardo: vì nếu thật là “anh”, như thế nào lại hỏi cái loại vấn đề chó chết này!

Mark: vấn đề gì? Chia tay? Chẳng lẽ không đúng sao, tôi thấy có rất nhiều bằng chứng, thực rõ ràng, em trước kia đá tôi, vì cái gì, vì tôi trạch quá sao (ru rú ở nhà suốt ngày J))?

Tuy rằng Mark xưa nay luôn thế, nhưng lần này là liên quan đến quan hệ trước kia của họ, khiến cuộc đối thoại trở nên gian nan, Eduardo đặt tay lên trán, gian nan mà đáp lời: vì sao anh không nghĩ theo hướng khác?

Mark: cái gì, chẳng lẽ là tôi bỏ em? Không thể nào.

Vì sao lại không thể nào?

Eduardo nghĩ muốn ngăn cản mình đừng khiến đề tài trở nên mờ ám, nhưng cậu có điểm tuyệt vọng, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng vụ kiện khi ấy với Mark quả thật thường hay bị người ta trêu chọc là vụ ly hôn, hơn nữa cậu cũng không thể phủ nhận chính mình trước kia từng mang một loại tình cảm hơi đặc biệt với Mark.

Nhưng mà...

Eduardo trả lời: không, chúng ta chưa từng bên nhau.

Mark: càng không thể nào, quá rõ ràng, chúng ta từng là một đôi.

“Chúng ta từng là một đôi.”

Eduardo trực tiếp đóng máy tính.

*

Mark vô tội nhìn chương trình nhỏ mình soạn thông báo đối phương đã logout, E.S trước thể tiến công mãnh liệt của gã liền thoát.

Poe hưng phấn tựa như đang theo dõi bộ phim truyền hình, thật lâu không có tập mới khiến nó buồn bực, “E.S sao lại không trả lời?”

Mark mở miệng nói: “Tôi không biết, cậu ấy logout.”

Poe cẩn thận cân nhắc hai câu đối thoại cuối, sau đó khẳng định: “Anh động đến vết thương lòng của người ta, anh ta không muốn thừa nhận đã từng bên anh – trước tiên anh xác thực 2 người từng bên nhau?”

Mark dùng khẩu khí chắc chắn nói: “Đương nhiên.”

Poe vỗ đùi, “Tôi biết, anh ta chia tay với anh, nhất định vì anh có người khác...”

*

Eduardo hít một hơi thật sâu, kẻ kia là Mark, nhất định là Mark.

Eduardo từng vài lần hoài nghi, nhưng càng nói chuyện nhiều, Eduardo càng tin chắc đây là Mark, dù gã giống như mất trí nhớ mà ép hỏi Eduardo những vấn đề này, nhưng nếu đây không phải là Mark, Eduardo sẽ chẳng kim lòng không được mà đáp lại cùng tiết tấu với hắn.

Vì thế giờ đây khi bình tĩnh hơn, Eduardo bắt đầu hoài nghi có phải Mark thật là gặp tai nạn ngoài ý muốn nào rồi.

Eduardo che tin tức về Mark đã rất lâu rồi, lúc này cậu có chút do dự, lấy di động ra, tìm thông tin về việc Mark bị mất trí nhớ, chọn mấy từ khóa kiểu tai nạn xe cộ linh tinh, nhưng là không có kết quả.

Cậu thay đổi phương thức, tìm ra facebook của Mark, không biết liệu có phải do ảnh hưởng tâm lý không, mà cậu thấy mấy tin mới nhất không giống như từ mồm Mark, mà là lời bắt chước đầy vụng về.

Eduardo buồn rầu cắn cắn môi, cậu lục đồng thông tin nửa giờ, mới quyết định, nói một câu “Dù thế nào cũng phải bảo họ giam gã lại đừng quấy rầy mình”, rồi bấm số của Dustin.

Ước chừng nửa hồi chuông thì bên kia mở máy, giọng Dustin có chút mệt mỏi, điều này khiến Eduardo càng thêm lo lắng, “Hi, Eduardo.”

“Hi, Dustin, cậu giờ đang ở đâu?” Eduardo hỏi.

Dustin: “Tôi... Tôi đương nhiên ở công ty, tăng ca, chính là vậy.”

Nếu Mark căn bản không có việc gì, mà đây chỉ là một trò đùa dai, tình huống này có vẻ kỳ quái mà cũng khó xử, mà cậu sẽ lại có cái ham muốn đập vỡ máy tính của Mark, hoặc tình huống xấu hơn, đều là do cậu nghĩ nhiều, đối phương chỉ là một tên hacker gần đến trình độ thánh... Trong đầu Eduardo hiện lên rất nhiều ý tưởng, sau đó nhẹ nhàng mở miệng: “Như vậy Mark hẳn là ở gần đó đi.”

“M, Mark? Ách.. Ha ha, không có ý gì đâu, nhưng cậu sao có thể quan tâm đến hắn,” Dustin như muốn tự cắn lưỡi mình, “Ý tôi là, thật không trùng hợp, hắn đột trước nghỉ phép, nếu không tôi sao phải vội đến độ tăng ca, ha ha ha.”

Eduardo xác định phỏng đoán của mình, giọng cậu đánh lại: “Vậy có phải bị đụng đầu vào đâu rồi, hắn hiện tại ở đâu, các người đừng có cho hắn dùng máy tính nữa, nếu không... Nếu không hắn lại tiếp tục quấy rối tôi.”

“Gi?!!!” Bên Dustin truyền đến tiếng ghế va xuống sàn nhà, hắn lắp ba lắp bắp nói: “Cậu cậu cậu cậu nói cái gì?”

Eduardo tức giận nói: “Người bệnh không nên cả ngày ngồi máy tính, yên tâm đi, tin tức chưa có bị đưa lên mạng, là Mark hack vào hòm thư của tôi.”

“Shit! Cậu chờ một chút! Tôi ra chỗ khác!” Sau một lúc, Dustin thở hổn hển nói: “Trời, trời ạ, nói thật, Eduardo, kỳ thật bọn tôi cũng đã mất liên lạc với Mark nhiều ngày, nghỉ phép lâu quá rồi mà không quay về, bọn tôi đang tìm hắn khắp nơi, tôi còn tưởng sắp giấu không nổi nữa!”

“Mất liên lạc?” Eduardo sợ hãi nói: “Vì sao, chẳng lẽ không phải Mark gặp tai nạn xe cộ linh tinh mà mất trí nhớ? Hắn mỗi ngày đều hack máy quấy rầy tôi, hỏi tôi hắn là ai vậy, tôi còn tưởng...”

Dustin thiếu chút nữa khóc: “Mất trí nhớ, khó trách hắn vẫn không liên lạc bọn tôi, sống phải thấy người chết phải thấy xác, ở khu địa phương tìm kiếm khắp nơi.... Eduardo, xin cậu, bảo hắn mau về đi, vì tìm hắn mà tóc tôi rụng cả bó rồi.”

Eduardo nhanh chóng mở máy tính, “Trời.... Tôi không biết, tôi sớm nên nói cho hắn biết mình là ai.”

Dustin muốn nói lại thôi.

Dustin gờ di động quay về phòng, cước bộ nhẹ nhàng đi nhiều, hắn nói một lèo với mấy đồng sự: “Tìm thấy Mark rồi, hắn mất trí nhớ, hiện tại không biết ở cái xó nào, hack vào hòm thư của Eduardo... Tóm lại, Eduardo vừa liên lạc với tôi, tôi đã bảo cậu ấy nói với Mark, chuẩn bị một chút, chúng ta phải đưa người đi đón CEO trở lại.”

Cả văn phòng yên tĩnh, rồi bùng lên tiếng hoan hô đầy sôi nổi.

Sau đó, một cô sợ hãi gờ tay: “Eduardo... Eduardo kia sao?”

Dustin: “Ách... Đúng vậy.”

Văn phòng lại lâm vào trầm mặc, mọi người ngại ngùng nhìn nhau, trong lòng không ít người đang nói: ông biết ngay mà!

*

E.S login, E.S im lặng nửa ngày, E.S lại trả lời.

E.S: thật xin lỗi, tôi không ngờ anh mất trí nhớ thật.

Mark nháy nháy con mắt, gã đã không quá quan tâm thân phận bản thân — ít nhất nó chỉ đứng thứ hai: em rất cục cựa cũng trả lời, tôi đúng là mất trí nhớ. Chúng ta có thể tiếp tục chuyện lần trước không, tôi nghĩ tôi đã làm gì có lỗi với em, tôi vụng trộm sau lưng em sao?

E.S: không có, nào anh hiện tại có lẽ bị hỗn loạn. Tên anh là Mark Zuckerberg, tôi đã liên hệ với cấp dưới của anh, anh báo cho tôi vị trí của anh, họ sẽ tới đón anh, sau đó tiến hành trị liệu, ngoài bị mất trí nhớ, cơ thể anh không bị thương gì chứ?

Mark nói: “Cậu có thấy ngữ khí em ấy thay đổi không?”

Poe buông tay: “Tôi không biết, nhưng mà điều quan trọng là, nhìn tên anh đi! Anh còn có cả cấp dưới!”

Mark: “Tôi cảm giác ngữ khí em ấy thay đổi...”

Mark: Tôi bị gãy xương sườn, hiện tại đang rất yếu. Nhưng mà tôi không muốn “cấp dưới” tới đón, em tới đón tôi được không?

E.S lạnh lùng đáp lại: thực xin lỗi, tôi không có nghĩa vụ này, tôi còn có việc phải làm.

Mark: như vậy ít nhất em nói cho tôi chuyện giữa chúng ta?

E.S: anh có thể đi google.

Mark: google? Chuyện tình của chúng ta nổi tiếng đến vậy?

E.S: đúng thế, có lẽ cả thế giới này đều biết.

5. Chương 5

Kye: “Cho nên... Tôi nghe Poe nói, bạn trai cũ của cậu nói cậu biết tên mình? Đúng lúc chúng ta sắp cập bờ, cậu chắc là đi bệnh viện để kiểm tra trị liệu, vậy bạn trai cũ sẽ tới đón cậu à?”

Poe ra hiệu, “Ông nội đừng nói nữa, thật độc ác mà... Gã bạn trai cũ không chịu đến.”

Kye sững sốt một hồi, rồi nói: “Chia tay xong trở mặt?”

“Đúng vậy.” Poe lấy tay che miệng, nhỏ giọng nói: “Anh ta (Mark) ở bên ngoài...”

Kye: “Ách... Đây không hay lắm..”

Mark xem tin tức trên mạng, liền ngăn người, lại cào cào tóc nói: “Sau đó tôi cho em ấy sáu trăm triệu.”

Poe: “Quả thực là tên khốn...!”

Kye nhìn Mark, trên mặt cũng lộ vẻ bất đắc dĩ.

Mark gầy gầy bàn phím, do dự nói: “Tôi không nhớ rõ lúc ấy mình nghĩ thế nào, tin tức không có nói. Nhưng mà, mấy người thấy em ấy có thể tới đón tôi không?”

“Cho xin, các người đều đã ra đến tòa, anh ta thái độ như thế, làm sao mà đến được.” Poe trở mình xem thường.

“Nhưng em ấy vẫn quan tâm tôi mà.” Mark theo bản năng nói.

Poe: “Ông nội mau lấy cái gương tới cho hấn xem cái mặt không biết xấu hổ của hấn.”

Mark nhìn màn hình nói: “Theo cảm giác của tôi, tôi nghĩ trước kia em ấy là đơn phương cắt đứt quan hệ giữa chúng tôi, tôi nghĩ bọn tôi có cơ hội để lần nữa quay lại làm bạn bè, giờ tôi bị mất trí nhớ không phải là một cơ hội tốt sao.”

Poe: “Anh mất trí nhớ, đừng nói vậy, không chừng khi trước là anh khóc nói” “Cầm tiền này rút xa đi đừng để tôi nhìn mặt cậu lần nữa.”

“Cảm ơn, tôi chỉ mất trí nhớ, chứ não không hỏng.” Mark nói: “Tôi có thể cảm giác được, tình cảm của tôi với em ấy không có như cậu nghĩ, tôi nhớ em ấy, nếu không vì cái gì mà hai năm nay mỗi tuần tôi đều hack vào hòm thư của em ấy?”

Poe trợn mắt há mồm: “Đây mới là bộ mặt thật của anh sao, đồ biến thái...”

Mark cũng kinh ngạc: “Tôi mỗi tuần đều vào hòm thư này?”

Poe: “Đúng vậy... Anh còn trò gì biến thái hơn sao?”

Mark nhún vai, “Tôi muốn làm bạn với em ấy.”

“Chính là anh cũng đã đọc tin tức, anh cũng biết trước kia mình đã làm gì,” Poe nói: “Anh cho anh ta sáu trăm triệu...”

Mark vẻ mặt tự hỏi: “Cho nên giờ tôi đem hết tiền của mình cho em ấy?”

Poe: “Anh có biết Trung Quốc có câu ‘Tình yêu không phải người muốn mua là mua được’!”

*

Dustin tuyệt vọng gọi điện thoại, “Eduardo, tôi van cậu.... Đi một chút đón Mark đi... Tôi thật sự không có cách nào.”

Hòm thư của Eduardo cả ngày hôm nay đã không bị Mark quấy rầy, từ lúc cậu đem Mark giao cho Dustin, mà không nghĩ tới mới thanh tịnh được một ngày, cậu nghĩ Dustin hẳn đã đáp máy bay tới đón người rồi, Dustin lúc này lại đến cầu cứu, “Làm sao vậy?”

Dustin cảm thấy mình nói mà như đang khóc, “Bắt nạt người a... Bọn tôi thay nhau nói chuyện với gã, không nhớ rõ ai trong bọn tôi còn chưa tính, gã chỉ nói mình ở trên biển, chết cũng không chịu báo địa điểm cụ thể, gã nói nếu không phải cậu tới đón, gã sẽ tìm cái đảo nào đó làm Robinson cả đời.” Mark bị mất trí nhớ càng khôn nạn không kiêu ngạo gì.

Eduardo trầm mặc nửa ngày, “Mấy người sao không thử định vị máy tính của anh ta.”

Dustin: “Thế mới nói là bắt nạt người, gã khinh thường kỹ năng của tôi! Tôi tìm tới một kỹ thuật viên cũng bị gã ăn hiếp... Gã còn nói bọn tôi mà còn dám định vị liền đem Facebook, Eduardo, tôi xin cậu a, giúp tôi lần này đi...”

Eduardo lại trầm mặc.

Dustin cũng không lo, hấn yếu ớt nói: “Tình hình hiện tại của gã cũng không tốt lắm, hình như cũng không được trị liệu cẩn thận, lại đang trên biển, Eduardo, tôi biết là khó cho cậu, nhưng là... Cho tới giờ cũng chỉ có cậu thu phục được gã thôi.”

“Không, tôi cũng không thể thu phục anh ta.” Eduardo nhẹ giọng nói: “...Tôi sẽ đi, coi như vì cậu, tôi đưa hấn về rồi liền rời đi.”

“Tôi yêu cậu Eduardo!” Dustin hoan hô một tiếng rồi cúp điện thoại, với đồng nghiệp bên cạnh nháy mắt mấy cái, “Đoán xem ai muốn nhận tiền thưởng.”

*

“Xin chào... Tôi tìm Mark, anh ta ở đây phải không?” Eduardo căn cứ vào địa chỉ Mark cung cấp thì tìm được nhà của Kye, cậu vừa lúc nhìn thấy Poe đang phơi nắng.

Nhìn thấy cậu, Poe lập tức nhảy dựng lên, chạy vào trong phòng: “Tóc xoắn bạn trai cũ của anh tới!”

Eduardo kinh ngạc như trời trồng, WTH, là khẩu âm cậu ta quá nặng hay là mình nghe lầm, bạn trai cũ?

Mà Mark, khi nghe được lời Poe nói, liền lập tức buột miệng, đứng dậy đi ra. Tuy rằng ở trên Internet đã thấy qua ảnh chụp, nhưng mà lúc này nhìn thấy Eduardo người thật, Mark vẫn là tim đập thành thịch, so với hình ảnh từ trong trí nhớ hỗn độn, giống hệt.

Cậu ấy thật đáng yêu.

Nhưng trên mặt Mark vẫn không có biểu tình gì, gã cũng thấy được chính mình có điểm cứng nhắc, không chỉ không lộ vẻ gì, ngay cả chân cũng chẳng thèm bước ra, chỉ có thể mất tự nhiên nói: “Hi.”

Mà Eduardo, cậu phát hiện Mark gầy đi rất nhiều – tuy rằng cậu đã rất lâu không thấy Mark, nhưng Mark thoát nhìn không khỏe, mặc áo sơ mi cùng quần đùi màu sắc sặc sỡ, sắc mặt rất kém, chẳng lẽ bị thương không có ăn uống đầy đủ, hơn nữa sau khi lên bờ gã cũng tuyệt đối không có đi bệnh viện.

Eduardo lạnh mặt nói: “Theo tôi đi, máy bay bác sĩ đã chuẩn bị đủ, chỉ cần anh đến liền tiến hành kiểm tra.”

“Tốt, tốt”. Mark gãi gãi đầu, nói với Poe: “Tôi đi đây, Kye trở về thì chào ông hộ tôi, đúng rồi, đưa cho tôi số tài khoản, tôi chuyển tiền cho hai người.”

Poe: “... Đệch! Cứ nhiên trả ơn lạnh lùng như thế! Vô tình!”

Mark nhỏ giọng nói: “Câm miệng! Đãi ngộ cho bạn trai cũng chỉ được thế!”

Poe làm mặt quỷ với gã, “Cho nên chúng ta cũng không cần tiền, đồ khốn, nhanh đi kiểm tra thân thể đi, về sau có rảnh đến thăm chúng ta.”

*

Mark nằm trên giường trong cabin, thầy thuốc đã được Dustin liên hệ từ trước, lúc này đang kiểm tra cơ thể cho gã, Eduardo ngồi một bên, ôm cánh tay nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mark nhìn trộm cậu rất nhiều lần, gã nhàn nhạt nói: “Này... Thực xin lỗi.”

Eduardo quay đầu: “Anh nói cái gì.”

Mark: “A... Tôi nghĩ, tôi trước kia từng tổn thương cậu, phải không?”

“Anh bị mất trí nhớ, không cần phải xin lỗi.” Eduardo quay mặt đi.

Mark tiếp tục nói: “Tôi có thể bồi thường không?”

Eduardo: “Tuy rằng anh đã hết nợ tôi, nhưng nếu anh lại đưa tôi 600 triệu tôi cũng sẽ không ngại.”

“...” Mark vốn muốn nói cho cậu hết cũng được, nhưng lại nghĩ tới lời Poe nói, sáng suốt mà im lặng, hơn nữa cẩn thận mà giấu lại lời đối phương hóa ra đây chằm chọc.

Mark tự hỏi một chút, chuyển chủ đề: “Này, bên ngoài có gì hay sao?”

Eduardo: “Không có, chỉ là không muốn nhìn anh.”

Eduardo: “Cũng giống như hai năm trước khi chúng ta đối chất. A, anh mất trí nhớ, hẳn không nhớ chuyện này.”

Mark: “...”

Bác sĩ nâng kính nhìn Mark.

Mark thấy ánh mắt ông ta, mặt không chút thay đổi nhìn đi chỗ khác.

Thầy thuốc bĩu môi cúi đầu, về mặt khinh bỉ.

Ha ha, chết tên trạch.

6. Chương 6

Eduardo cũng không biết vì sao lại thế, cậu rõ ràng nói với Dustin, đưa Mark về, cậu ra đi, chính là hiện tại trên thực tế, cậu đang ở nhà Mark chăm sóc gã.

Vì sao lại thế?

Từ đầu không phải vẫn làm tốt sao, khiến Mark ít dám cùng cậu nói chuyện.

Trợ lý của Eduardo gọi điện cho cậu, lấp bấp hỏi vì sao lại ở Mỹ, mà cậu cũng tự hỏi trong lòng, mình vì cái mẹ gì mà lại ở chỗ này vậy?

Nhưng cậu chỉ có thể mệt mỏi báo trợ lý mình có vài việc gấp, đành xử lý công việc từ xa.

Mark đẩy đẩy máy tính qua: “Cậu có thể lấy máy tính tôi mà làm việc, tôi nói, cậu không có mang máy theo, đúng không?”

“Cám ơn.” Eduardo trầm mặc một lát, cảm ơn rồi nhận máy tính.

“Không, tôi mới hẳn là người phải cảm ơn, vì cậu đã giúp tôi.” Mark nháy mắt mấy cái nói.

Đúng vậy, bác sĩ của Mark hiện giờ cho rằng có Eduardo làm bạn, Mark có thể khôi phục nhanh, nếu không gã không chịu yên, chỉ riêng việc đòi Eduardo đi đón mình, hơn nữa cũng là người Mark đầu tiên nhớ lại được, bác sĩ cho rằng có thể bắt đầu trị liệu từ điểm ấy, trước cố khôi phục ký ức giữa bọn họ. Sau đó thì liên hệ người thân của Mark, cho họ tiếp xúc, rồi xem tình huống.

Lúc đầu Eduardo không muốn đáp ứng, cậu nói với bác sĩ: “Tôi còn có việc phải trở về, thật có lỗi, không thể tham gia trị liệu.”

Dustin quả thực muốn khóc “Mama thương baba đi mà”, hẳn cầu xin nhìn Eduardo.

“Thực xin lỗi, Dustin...” Eduardo hít sâu, nói với bác sĩ: “Tôi...”

“Wardo...” Mark thốt ra.

Eduardo cảm giác chính mình hơi run rẩy, cậu thật lâu không nghe thấy cái tên này từ Mark.

Mark lại gọi hai lần, “Wardo... Tôi gọi cậu như thế, phải không?”

“Biết không?” Bác sĩ vẻ mặt “WTF” ngẩng đầu lên, “Tôi cho các cậu tự bàn bạc rồi thông báo cho tôi, tôi mỗi ngày bồi vợ xem phim tám giờ là đủ lắm rồi.”

Ông ta trở mình xem thường.

Eduardo cảm giác mình bị năm chữ cái này đánh bại.

Mark thậm chí không cầu xin cậu, chỉ kêu tên, làm cái mặt này. Sau đó cậu liền mơ hồ đồng ý ở lại, đem cái phong độ sắc bén nhất thời kia vứt ra sau đầu.

“Tôi...Tra xem gần đây có khách sạn nào.” Eduardo móc di động ra.

“Tra cái gì, cậu sẽ ở trong nhà ngài Zuckerberg.” Bác sĩ bình tĩnh nói, “Zuckerberg, anh sẽ đảm bảo cho cậu ấy được ở một cách thoải mái chứ?”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Mark nói vài lần, sau đó lại nhìn Dustin, không chắc chắn nói: “Đương nhiên đi?”

“Đương nhiên!” Dustin khẳng định, khi nhìn Eduardo cũng có chút chột dạ, chỗ ở của Mark là cái dạng gì, Eduardo còn có thể không biết sao, nhưng mà không vấn đề gì, Eduardo sẽ đảm bảo hai người họ ở được thoải mái.

Khi đi ra ngoài, Mark kéo kéo áo Dustin, nhỏ giọng nói: “Ông ta là bác sĩ của tôi à?”

“Không... Chỉ mới liên lạc, ông ta ở phương diện này rất chuyên nghiệp.” Dustin nói.

“Ừ” Mark hai tay dứt túi, tự hỏi một chút: “Nghĩ cách ký hợp đồng dài hạn với ông ta.”

Dustin: “A...?”

Mark: “Tôi thích ông.”

*

Buổi tối đầu tiên Eduardo vào ở trong nhà Mark, hai người ăn pizza.

Mark: “Tôi thấy pizza này thật khó ăn.”

Eduardo im lặng cắn pizza.

Mark: “Tôi thấy dù trước khi mất trí nhớ, cũng sẽ không thích ăn cái này, vì sao trên danh sách cuộc gọi đi thì nó lại ở đầu?”

Eduardo tiếp tục cắn pizza.

“Chẳng lẽ cậu thấy ngon?” Mark cho dù vừa ăn xong, nhưng cũng chẳng hề ảnh hưởng tới ngữ tốc của gã, “Wardo, cậu sẽ không định cứ lạnh lùng vậy mãi đi, tôi nghĩ như thế sẽ không tốt với việc gọi lại trí nhớ, một chút cảm giác quen thuộc cũng không có, tôi tin rằng trước kia cậu đâu có lãnh đạm như vậy.”

“Ăn đồ của anh đi được không, Mark.” Eduardo bắt đầu nói.

Mark: “Nói chuyện phiếm với tôi đi.”

“Anh cái gì cũng không nhớ, vậy chúng ta tán gẫu cái gì, tán gẫu về cô nàng anh từng hẹn hò hồi đại học sao, anh còn nhớ tên cô ta không?” Eduardo nói như vậy.

“Không nhớ rõ...” Mark trầm mặc một chút, “Tôi chỉ nhớ rõ tên cậu thôi, Wardo.”

Ánh mắt gã có điểm đáng thương, khẩn cầu, hay còn gì đó khác.

Lúc này Eduardo lại trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Eduardo mới nói: “Trừ bỏ cái này.”

“...Mã code.”

Di động vang lên, Eduardo nhanh chóng ra nghe, cậu bị ánh mắt của Mark bức điên rồi, “Dustin, chuyện gì?”

Dustin: “Này, Eduardo, Mark ở bên cạnh cậu đi, bật loa ngoài, tôi muốn nói chuyện với hắn.”

“Được.” Eduardo đem âm thanh mở to, nói với Mark: “Dustin đó.”

“Ừ...” Mark một bộ dáng tự hỏi, “A, tôi sao nhớ được là ai.”

Dustin nghe lời này xong, bị phần nói: “Tao van mày, tao với mày còn là bạn cùng phòng đấy! Chúng ta cùng sáng lập Facebook, không phải do mày với Eduardo để ra, sinh đứa nhỏ rồi còn muốn bà đỡ đâu, xin mày, có lương tâm chút đi?”

“Xin lỗi, thế mày tìm tao làm gì?” Mark cực kỳ thiếu chân thành nói.

“...Ngày mai có hội nghị thường lệ, mày phải tham gia, chứng tỏ với mọi người là CEO của chúng ta còn sống, hiện tại đã có chút nghị luận.” Dustin nói, “Yên tâm, bọn tao ở bên cạnh đảm bảo không ai dám đến gần mày để ‘ôn chuyện’, cho dù bọn tao không kịp ngăn, mày cũng chỉ cần bày ra cái mặt không có tâm tình rồi chửi bới lông lộn lên là đủ dọa người ta chạy rồi. Văn phòng của mày có kiểm, hắn mày còn nhớ chứ hả, mày có học đầu kiểm, cứ cầm nó, ai muốn tới nói chuyện với mày thì cứ đâm – đương nhiên, đừng làm người ta bị thương thật, tao mong cơ thể mày còn nhớ rõ chuyện không chế lực.”

Dustin lải nhải xong, Mark liền hỏi một câu: “Tao mang Wardo đi cùng được không?”

Dustin nói lắp, “Lý, lý thuyết thì có thể, nhưng, nhưng mà.... Tao nói này, mày cũng nên nghe thử chút ý kiến của Eduardo chứ.”

Mark nhìn về phía Eduardo.

Eduardo có chút bất đắc dĩ: “Nếu tôi đi, mọi người sẽ biết có chuyện gì đó không đúng.” Có lẽ ở Thái Lan không ai nhận ra họ, nhưng là ở Palo Alto, trụ sở chính của Facebook, mọi người nếu thấy hai người thân mật một chỗ, nhất định sẽ phát giác hết, dù sao sau vụ kiện ấy, Facebook nghiêm cấm nhắc tới cái tên Eduardo, ngay cả Mark cũng không bao giờ nhắc tới.

Vì thế, phần lớn nhân viên Facebook, sẽ bị tâm hồn bất quá giết chết.

Eduardo ở trong lòng nghĩ, cậu thật hy vọng Mark hồi phục trí nhớ nhanh lên, cậu có thể bỏ đi, rời khỏi cái tình cảnh đầy xấu hổ này. Lại nói, nếu Mark hồi phục trí nhớ, có khi còn chủ động đá cậu ra khỏi nhà ấy chứ.

Dustin ở bên kia điện thoại nhất định đang sướng tới khoa chân múa tay: “Ồ ồ! Tuy có chút đột ngột, nhưng dù thế nào trước tiên cũng phải lên báo chí hô hào, ‘Kỳ thật tôi không hận cậu ấy’, ‘Chúng tôi dù sao cũng từng có khoảng thời gian tốt đẹp’ ‘Tôi cảm thấy chúng tôi còn có thể làm bạn bè’ vân vân, sau đó ở đại hội cổ đông linh tinh bị người ta chụp ảnh hai người hàn huyên nói chuyện phiếm, sau đó cùng nhau ăn cơm ôn chuyện, cuối cùng đương nhiên là....”

“Dustin!” Eduardo kêu.

Dustin vô tội nói: “Tao nói không sai đi?”

Mark hoàn toàn không rõ, “Có loại trình tự này?”

Dustin: “Trình tự tiêu chuẩn đó! Please, các người cho quần chúng chút chuẩn bị tâm lý đi, nếu không sẽ thật dọa người đó.”

Mark: “Ồ.”

Dustin: “Mark, “Ồ” của mày có ý gì!”

“Chính là tao không định theo trình tự, ôi chao, tao giờ mất trí nhớ rồi, đâu cần quan tâm cảm thụ của quần chúng, cần là lấy lại trí nhớ,” Mark vẽ mặt đương nhiên nhìn Eduardo, “Cho nên tao cần Wardo... của tao.”

“Này, này, Dustin mày còn đó không?”

“Không có việc gì... Tao còn sống, này là chết vì ngột.”

7. Chương 7

Những nhân viên Facebook may mắn có mặt hôm nay, sắp sửa thấy một màn cho họ chủ đề đàm luận không dứt trong một hai tháng tới.

CEO mất tích nhiều ngày khiến lời đồn bay đầy trời với cái mặt vụn vỡ không đối xuất hiện ở công ty, mà đi cùng gã, còn có vị CFO đầu tiên đã sớm tình cảm tan vỡ – cậu so với trong ảnh còn đẹp trai hơn!

Mặc dù đều là nhân viên mới không trải qua thời kỳ Eduardo làm CFO, cũng ít ít nhiều nhiều qua tin tức nhìn ảnh chụp của Eduardo, này giúp họ nhanh chóng nhận ra Eduardo, tiện đà che miệng lại, để mình không thất thố mà phát ra tiếng hét chói tai.

Eduardo sau vụ kiện chưa từng tự mình tới tham gia đại hội cổ đông, mà nhiều người cho rằng, sẽ vĩnh viễn không tới.

Nhưng hiện tại, cậu cùng Mark lại thật thân mật cùng một chỗ...

Một nhân viên lâu năm đập đập đồng sự của mình, biểu tình mê mang nói: “Năm nay là năm bao nhiêu?”

Cũng không ít người, quay đầu liên diên cuồng lực tung đồng báo chí, ý đồ tìm kiếm theo như Dustin miêu tả là một đẳng cấp hoàn toàn mới, gào thét với nhau từ xa: rốt cuộc chúng ta bỏ mất bao nhiêu tập (phim xà bông =)))?

Eduardo có chút ngại ngùng, cậu có thể thấy tất cả mọi người đều nhìn mình chằm chằm, mỗi nơi cậu cùng Mark đi qua, ánh mắt liền di động theo, giống như bệnh truyền nhiễm vậy, ban đầu chỉ một hai người, sau đó ai cũng nhận ra cậu, đều theo dõi cậu với Mark, biểu tình muôn hình muôn vẻ, thậm chí chẳng ai nhớ tới chào buổi sáng với Mark.

Nhưng Mark cũng không quan tâm cái này, gã giờ không nhớ rõ những người ở đây, gã nhìn chung quanh, chẳng ai quen thuộc hơn Eduardo.

Dustin vọt lại đây, vèo cái dừng ngay trước mặt họ, vỗ vỗ bả vai Eduardo, sau đó nhỏ giọng: “Trời ơi, hai người có thể dịch gần nhau thêm nữa không?”

Này là vì họ đi gần nhau, mà Mark cơ hồ cứ ba giây lại quay đầu tìm kiếm Eduardo, ánh mắt lại càng lộ liễu, mới khiến đám nhân viên phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Eduardo: “Ngại quá... Ý cậu là?”

“Nhìn chung quanh đi,” Dustin thở dài nói: “Bảo mày cho bọn nhỏ chút thời gian thích ứng, mạo muội xuất hiện thế này đã đủ phá hư chúng nó.”

Mark nhìn biển gắn trên cửa, xác định đây là phòng làm việc của gã, gã đẩy cửa đi vào, xoay xoay cổ tay, tiện tay đem kiếm trên tường cầm lên, “Không có thời gian, lấy bạo lực trấn áp.”

Dustin đen mặt, “Lời của tao mày cũng chỉ nghe thấy đoạn cây kiếm phải không...”

Mark một kiếm hướng tới Dustin, sau đó vững vàng dừng kiếm ngay trước mũi Dustin 3 cm, tay gã phi thường ổn định, hoàn toàn không run rẩy, gã vừa lòng thu kiếm, “Ha, hóa ra mình đã học đấu kiếm.”

Dustin cảm giác mắt mình trong nháy mắt như biến thành con gà chọi, hấn dụi dụi mắt diên tiết gào: “Mark đồ khốn kiếp! Nếu không phải tại mày mất trí nhớ, tao nhất định phải bẻ gãy kiếm của mày, kháng nghị! Cực kỳ kháng nghị! Không được hành hạ tao bằng trò nguy hiểm như vậy!”

Eduardo cảm giác mình có thể nở nụ cười, cảnh trước mắt làm cậu thấy rất đổi quen thuộc, “Dustin, cậu cũng đã nói, anh ta mất trí nhớ.”

“Thôi đi... Wardo, cậu đương nhiên nói thế, nhưng nó cho tới bây giờ không có đối xử với cậu như vậy.” Dustin trở mình xem thường.

“Wardo? Tao nghĩ cái tên này chỉ có tao kêu.” Mark miễn tuệ sâu sắc đánh vào điểm này.

Dustin buông tay, “À à, ít nhất bạn gái cũ của Wardo cũng kêu thế.”

“Ồ,” Mark rung rung kiếm trong tay, một trận hàn quang hiện lên, khiến Dustin lông tơ dựng đứng, “OK, về sau không kêu.”

“...” Dustin: “Này! Mày không thể như vậy!”

Mark dựng đứng thanh kiếm, “Mày nói tao?”

Dustin mặt không chút thay đổi nhanh chóng lùi ra sau, mở cửa, “Văn kiện trên bàn cần mày ký, nửa giờ sau họp phòng bên cạnh.”

Trong phòng làm việc chỉ còn Eduardo và Mark, Eduardo lùi về sau từng bước, ngồi lên salon trong phòng, thả lỏng giạng hai chân dài thật dài, “Dustin thật đáng thương, nhất là mấy ngày anh mất tích.”

“Đúng vậy sao, tôi bị gãy xương sườn, đầu bị đập, ở trên chiếc thuyền đánh cá, không có thiết bị chữa bệnh chuyên nghiệp, tôi thấy mình cũng thật đáng thương.” Mark nói thật nhanh, “Bất quá, tôi sẽ phát tiền thưởng cho hân.”

Hai người trầm mặc nhìn nhau vài giây, Eduardo chà chà cái mặt đã nóng lên, dùng ngữ điệu ngại ngùng: “Anh phải coi biểu tình của mấy người kia... Tôi thề, nếu hack vào hòm thư của họ, hiện tại nhất định mọi người đang tám, vì sao Saverin kia trở lại.”

“Tôi thấy.” Mark trả lời thật nhanh, “Tôi là nói, nét mặt của bọn họ. Nếu cậu muốn tôi đem hòm thư bọn họ tất cả...”

“Không cần,” Eduardo ngắt lời gã, cắn cắn môi dưới nói, “Tôi chỉ nghĩ, có lẽ về sau anh sẽ hối hận...”

“Có lẽ tôi sẽ cảm kích chính mình.” Mark lại nói như vậy.

“Được rồi...” Chỉ sợ nói gì vào lúc này cũng vô ích, đây chính là tên Mark-tự-ỷ-mình-mất-trí-nhớ-mà-không-thêm-sợ-ai-nên-tính-vô-lại-càng-tăng-cao, Eduardo chĩa chĩa bàn làm việc của gã, “Còn nhớ Dustin nói gì đi.”

“Ừ.” Mark ngồi xuống, ngoan ngoãn ngồi xem cái gì đó trên bàn.

Mà Eduardo cũng im lặng ngồi trên sofa, gọi điện đường dài với trợ lý của cậu.

Mark thường thường từ văn kiện ngẩng đầu liếc Eduardo một cái, bảo đảm cậu ở trước mắt mình, nửa giờ sau ngay dưới cái không khí vừa kỳ quái lại thoải mái này, Dustin đến gõ cửa kêu Mark, “Mọi người đều đã đến.”

“Wardo?” Mark nhìn về phía Eduardo.

Eduardo trong nháy mắt liền hiểu ý gã, “Không... tôi không đi, Mark, đừng bảo tôi đi, nửa tiếng trước đã đủ xấu hổ rồi.”

“Yên tâm đi, bạo quân Mark sẽ dùng kiếm của nó đảm bảo kẻ xấu hổ phải là bọn nhỏ.” Dustin u oán nói.

Mark đem chân gác lên bàn, vẻ mặt không sao cả: “Cậu không đi, tôi cũng không đi.”

“Đem chân trên bàn bỏ xuống...” Eduardo vô lực đứng lên.

Dustin mở cửa cho họ, cũng ở bên tai Eduardo nhẹ giọng nói: “Không có việc gì đâu.”

Eduardo nhìn hắn một cái, lộ ra nụ cười tươi, cố gắng thật tự nhiên sóng vai Mark đi vào trước ánh mắt mọi người.

Mặc dù đã biết trước Eduardo xuất hiện ở đây, nhưng những người tham dự hội nghị ánh mắt vẫn không kìm được sự ngạc nhiên.

Mark phồng chừng lo lắng về ý kiến của Dustin, gã mang theo kiếm của mình, Dustin cũng vì mình khiến Eduardo rơi vào hoàn cảnh này, cũng quyết tâm bảo vệ Eduardo.

Mark ra hiệu Eduardo ngồi cạnh mình, sau đó đem kiếm cắm trên mặt bàn họp, mũi kiếm đâm xuống, Mark buông tay ra, thân kiếm còn dao động trong chốc lát. Tiếng động khiến mọi người cảm như hén – đương nhiên trừ bỏ một số người biết nội tình.

Mark quả thật là tên bạo quân, gã cũng không có chút ý tứ giải thích, chỉ nghênh ngang ngồi xuống ghế, gầy gầy thân kiếm, “Mọi người, đừng nhìn Wardo như vậy, cứ làm như cậu ấy là mẹ kế của các người thế?”

Dustin sắc mặt cổ quái, quá tốt, đem bàn hội nghị đâm thủng, tôi thật mong cậu cứ thử kiếm với nhóm nhân viên, vậy còn tốt hơn là làm cái bàn hội nghị loang lỗ vết kiếm... Hắn thề, sau khi chuyện này chấm dứt, nhất định phải tổ chức hội nghị công đoàn, chủ đề là phản đối CEO sử dụng kiếm trong công ty.

Eduardo có xúc động muốn đem mặt vui vào lòng bàn tay, cậu nhỏ giọng nói: “Mark....”

Mark nhìn về phía Dustin.

Dustin bị sai đến muốn khóc buộc lòng phải chủ trì hội nghị, vì cái gì Mark dù mất trí nhớ không rõ hắn là ai, mà sao vẫn đầy dọa hấn đến thành thực vậy.

Mà Mark, như lời của Dustin với mọi thứ đều mơ hồ, dù sao Dustin cũng không mong gã trong thời kỳ dưỡng bệnh cũng phải làm việc, cho nên gã mở máy tính của mình ra, đặt giữa gã và Eduardo, “Wardo, trưa nay muốn ăn gì?”

Tuy rằng âm thanh không lớn, nhưng cũng đủ để một nhân viên bên cạnh Eduardo nghe được, vị nhân viên kia nghe xong thì nhin không được mà lén liếc Eduardo với Mark, điều này đủ khiến Eduardo xác định câu nói kia của Mark chắc chắn sẽ trở thành đề tài tám chuyện.

Mark lạnh lùng trừng qua, trên thực tế, gã đều lạnh lùng trừng lại những ai nhìn Eduardo.

Thanh kiếm kia, cắm trên bàn hội nghị, mãi cho tới khi hội nghị chấm dứt, uy hiếp mọi người, nói cho họ biết hôm nay CEO sẽ giết người không chớp mắt, khiến họ chẳng dám dù dùng ánh mắt tiếp cận Mark trong 3 thước, càng không ai dám thám thính tại sao Eduardo lại xuất hiện ở nơi này.

Sau đó, khi Mark mang Eduardo đi nhà hàng gã đã đặt trước, bên trong diễn đàn, số bài post liên quan tăng ầm ầm, nhanh chóng kéo thành mấy chục trang, mà vẫn tiếp tục tăng.

Tiêu đề: Lúc trước có người bảo tôi ngài-không-thể-gọi-tên không có khả năng tới tham gia đại hội cổ đông, mi cái đồ dần, tới trước cửa phòng CEO mà quỳ đi! Vì! Mi! Quá thiếu! Sức tưởng tượng!

8. Chương 7-2

Nói một chút về bài post trên diễn đàn, chương này coi như phiên ngoại

*

Tiêu đề: về vụ kiện giữa ngài-không-thể-gọi-tên với mỗ bạo quân (mỗ: nào đó), thảo luận liên quan xin tập trung ở dưới.

Nội dung: mọi post hôm nay đều đề cập tới sự kiện kia, cho nên đã khóa hết các bài post khác, xin mọi người tập trung hết tới đây cùng thảo luận. Ai có thông tin liên quan đều viết xuống dưới, cùng nhau thảo luận.

1L: Temm. À chuyện quỳ nói khi nãy, có người cùng bàn luận, mau ra đây a, mi có thể đi quỳ trước CEO.

2L: phía trên nói gì vậy...

3L: đồng ý tập trung thảo luận. Đem mấy bài post kể cho các nàng nghe, đều thích nghe cổ sự nơi đại học, mặc kệ thật giả nghe cũng thực xiêu lòng a... Bọn tui đều hưng phấn chết được, đã hẹn các bà đến công ty tui ăn trưa

~4L: cá nhân cho rằng tiêu đề hơi không thích hợp, nếu ngài-không-thể-gọi-tên đã quay lại mạnh mẽ vậy, như thế cái quy luật bất thành văn bản có thể bỏ đi?

5L: có thể gọi ảnh là Wardo không!!!! Nghe nói mỗ bạo quân cũng gọi ảnh thế!!!!

6L: 5L muốn chết hử?

7L: có cảm giác như nhân chứng lịch sử...

8L: liên ngày, vừa nãy xem lại ảnh đám nhân viên cũ, nhớ lại nhiều chuyện! Có nhân viên cũ nào cũng đang thảo luận không? Năm đó khi ngài-không-thể-gọi-tên đập máy tính mỗ bạo quân, tôi ở ngay hiện trường!

9L: ORRRRRRZ gờ tay, tôi so với 8L có khi còn lâu hơn. Không chỉ đập máy tính, tôi còn thấy ngài-không-thể-gọi-tên cướp máy tính của mỗ bạo quân bắt gã ăn cơm cơ! Sau vụ hôn tôi còn nói với bạn không bao giờ... tin tưởng tình yêu nữa! Giờ lại như tự tát mặt mình! Phải chăng tôi lại có thể tin tưởng tình yêu?

10L: 9L và 8L cầu nhiều hơn!

11L: Wardo cái gì... Vẫn là đừng vọng tưởng, diễn đàn sẽ bị hack rưng đó, nghe nói cả Hufflepuff (chính là Dustin) gọi ngài-không-thể-gọi-tên là Wardo mà bạo quân cũng không cho →__→

12L: chết, loại chuyện này sao 11L biết được, chú có phải thư ký của Hufflepuff đúng không!

13L: nhanh vậy đã bại lộ, tôi trốn.

14L: 12L chớ đi a, dám đi tôi hack máy cậu.

15L: ta đây hack máy mi thì có.

16L: tôi hack hơi giỏi a...

17L:tôi không đi! Xin các người! Đừng!

18L: cầu thật mong các lão thành a! p/s: mấy vị straight, các vị cũng thật hăng say a...

19L: a... Không nói tôi cũng quên, cũng là nhân viên cũ, ngày trước thấy mỗ bạo quân cùng ngài-không-thể-gọi-tên tản bộ, sau đó ngài-không-thể-gọi-tên giúp mỗ bạo quân vuốt vuốt phẳng áo... Lúc ấy thấy tình cảm họ thật tốt, không nghĩ sau đó lại xảy ra chuyện ấy.

20L: người mới xin hỏi Hufflepuff là ai?

21L: Hufflepuff, một trong bốn đầu sỏ, cụ thể là người nào mà còn muốn hỏi a? Qua đến bốn vòng tuyển chọn mà còn không đoán ra sao, cái loại chỉ số thông minh thế này sao lại có thể vào công ty a.

22L: mấy vị lão nhân không phải hoa mắt chứ... Thằng nam tỏ vẻ không thể nhìn thẳng.

23L: Nói này, nếu theo như phi vụ hôm nay, chẳng hạn như hành vi của mỗ bạo quân trong phòng họp, hai vị này hẳn là tái hôn?

24L: xem ra đúng là tái hôn rồi... Không biết mẹ kế nghĩ thế nào?

25L: =.= ai quan tâm mẹ kế nghĩ thế nào, cũng đâu có ở công ty a... Nơi này có ai ủng hộ mẹ kế X mỗ bạo quân sao?

26L: có khẳng định có... Hiện tại đều khóc ngất trong WC đi, không có thời gian đi bàn luận.

27L: Đây, tôi bảo, nếu thật sự tái hôn, vậy bộ tứ đầu sỏ có 3 là GAY, người còn lại hẳn áp lực lớn nhỉ.

28L: cười chết mất ha ha ha ha ha ha, vì sao lại phải áp lực!

29L: còn không phải áp lực khủng bố! Mau đi tìm bạn trai được không?

30L: ha ha ha ha ha ha ha Hufflepuff áp lực tựa thái sơn a

31L: cứu!!!!!!! Tui là 3L! Nhớ khi nãy tui hẹn các nàng bạn tối ăn cơm không, ở cái nhà hàng cạnh công ty ta gọi tắt RJ, biết không? Sau đó!!!! Tui tui thấy mỗ bạo quân cùng ngài-không-thể-gọi-tên!!!! Trời ơi!!!! Thở không nổi!!!! Tui có chụp ảnh, đợi chút tui đăng!!!!

32L: 31L nói thật?? Ảnh đâu??

33L: Cái éo?????

.....

41L: [ảnh][ảnh]

42L: Trời!!!! Thật!!!!!!

43L: 41L đáng khen! Nhưng mà nhìn không giống ảnh chụp từ di động, hình như là....

44L: tui là 3L, 41L không phải tui!

45L: tôi là 41L, ảnh vừa rồi là tôi hack vào camera theo dõi nhà hàng.

46L: tôi đã bảo....

47L: đang trong diễn đàn Facebook, mọi người cần phải được giác ngộ.... Vậy xin huynh đài bên kỹ thuật tiếp tục đi.

48L: nhìn ra họ gọi món ăn cho cặp đôi

~~ lần trước tôi cùng bạn gái có nếm qua chỗ này, có ưu đãi... Ai bắt quá mỗ bạo quân hẳn không phải chỉ nhắm vào cái ưu đãi ấy đi LOL (laugh out loud)

49L: thật muốn biết vị lão thành đằng trước là ai... Tôi mới nhập chức, nhưng tôi có ông anh họ hình như vào cùng lúc với anh, anh ấy bảo tôi, đôi khi bạo quân nói chuyện, chỉ có ngài-không-thể-gọi-tên có thể nghe hiểu.

50L: làm tôi sợ muốn chết, không ai hack máy tôi đi, tôi là thư ký của Hufflepuff đây... Vừa bị hấn gọi đi có chút việc, không phải là trốn! Khụ khụ, việc gì ấy à, Hufflepuff bảo tôi đi sẩm bàn làm việc mới....

51L: bàn làm việc mới? Để chỗ nào? Văn phòng bạo quân sao?

52L: còn phải hỏi, nhất định là văn phòng gã rồi.

53L: có ai nói cho tôi biết tôi lỡ bao nhiêu tập rồi?

...

67L: không biết có phải nào tôi bị sao không, tôi với bạn mình đều thấy tình ý trong mắt hai người họ a.

68L: -kể lể- tôi là người tới hội nghị sớm nhất, vì trước đó chưa gặp qua ngài-không-thể-gọi-tên, nên lúc tan họp định qua chào hỏi chút, đâm ra tong tong tới hỏi thăm. Cái lúc mọi người đi vắng rồi, bạo quân chống bàn khuyu một chân nói gì với ngài-không-thể-gọi-tên, tôi thật sự hối hận a, tôi chạy tới nói chào ngài S, còn có lão Đại, đã lâu không gặp. Ngài-không-thể-gọi-tên thật ôn hòa quay ra tiếp chuyện tôi a! Cũng hỏi thăm tôi a! Tôi thật vui vẻ, ngay giây tiếp theo bạo quân cư nhiên hỏi người là thằng mẹ nào, tôi muốn khóc! Là tại tôi quá chìm hay là bạo quân cố ý đi! Sau đó.... Sau đó tôi không có nghĩ được gì nữa... Tóm lại suýt chút nữa một kiếm xuyên tim, đúng là cái kiếm đó!

69L: tôi thật muốn biết 68L là ai 2333333333

70L: người quen? Anh biết tôi là ai? Chuyện này tôi không dám nói với người khác! Rất đáng sợ!

71L: tôi cũng đang rời đi, nhưng dừng lại buộc dây giày, sau đó lúc cậu ra sơ mi còn bị đâm thùng cậu quen à! Nhìn cậu thôi cũng đủ biết!

72L: được rồi... xin đừng nói nữa...

73L: bị 68L làm cười chết mất, đáng thương thay.

74L: 68L thật chẳng biết xem hoàn cảnh, căn cứ cái tư thế chú miêu tả của bạo quân, kia chẳng phải tư thế tán gái kinh điển của nam sinh tiểu học sao, chú lại còn dám tới phá.

75L: 68L chết cũng không oan a... Cậu chắc là lập trình viên hử?

...

89L: đủ rồi đó đừng có đồng loạt nã pháo vào bên lập trình vậy chứ!

90L: [ảnh] chỉ thoáng qua thôi, coi xem này có phải môi bạo quân chạm mặt ngài-không-thể-gọi-tên hay không?

91L: cực 5 đô, có chạm.

92L: ảnh không có rõ... Nhưng tôi cảm giác... Dừng phải?

93L: chịu không thấy rõ, không bằng cậu chụp thêm mấy tấm tiếp, chúng ta nhìn xem sau đó mặt ngài-không-thể-gọi-tên có đỏ không?

94L: có người nói với tôi hôm nay lúc họp, bạo quân không cho phép mọi người ngài-không-thể-gọi-tên dùng ánh mắt như đang nhìn mẹ kế?

95L: đúng vậy, tôi làm chứng.

96L: OK!!! Tôi vừa lướt qua post, tôi giờ cam tâm tình nguyện đi quỳ trước văn phòng BOSS! Tôi với BOSS hoàn toàn bất phục!

97L: 96L chính là đương sự vụ quỳ lạy? Chụp ảnh làm chứng, vị lập trình nào đi hack chút lấy mã ID nhân viên của hắn, chú đừng mong đổi ý!

98L: ID nhân viên đã get!

99L: tốc độ đáng khen!

100L: tôi buổi chiều không dám đi làm, sợ trên đường không cẩn thận gặp ngài-không-thể-gọi-tên, lại lỡ mồm kêu mama!

101L: 100L ha ha ha ha ha ha ha ha h ah

102L: mẹ yêu ha ha ha ha ha ha ha ha mọi người cùng học tập 100L! Đây chắc là ý tứ mỗ bạo quân đi, không cho nhìn như nhìn mẹ kế, tất cả đều đổi thành ánh mắt chứa lệ kêu mama

103L: 100L hô có thưởng lương

104L: các thành viên tham dự hội nghị tự nhận rằng ánh mắt bọn tôi cũng không phải là nhìn mẹ kế a... Chính là kinh ngạc được không, ba mẹ ai ly hôn rồi lại tái hợp hoành tráng vậy xem họ có thể bình tĩnh không, tôi là kích động đến phát run

105L: đúng vậy, đây là ảnh hưởng tới gia đình rất lớn.

....

120L: chán quá, cái ảnh chụp kia là không có chạm mặt đi.

121L: tôi vẫn cảm giác là đụng....

122L: ra mặt đi, ta tới ôm đùi

123L: mấy người... mấy cô em ở nhà ăn, họ vẫn chưa ăn xong a, tôi giờ đi xem có kịp không?

124L: tôi cũng muốn đi xem...

...

141L: trời ạ các người đừng đến nhà ăn, tôi khi này vào toilet gặp mấy đồng sự trông quen mắt, tôi thấy bạo quân thấy chúng ta, phải nhìn tới vài giây a! Nhưng hắn không nói gì... Tôi đang sợ chết khiếp đây, nhờ đâu bị trừ lương, tôi trốn lẹ. PS: không sợ chết thì cứ đến. PPS: hắn không mang kiếm theo.

142L: đại khái ở nơi công cộng, lại ở cùng ngài-không-thể-gọi-tên, chắc ngại không dám nổi bão như ở công ty đi... Mọi người che mặt đi.

143L: không đi, tôi là tôi gia nhập đội ngũ rình qua camera. Có điều hơi đông, xin cho tôi nhảy hàng với a.

...

533L kết thúc post: mấy tên coi trộm chúng bây chết chắc rồi, ôm máy tính khóc đi! Ta đem bài post này cho bạo quân xem! — BY thật ra ta là Hufflepuff a

9. Chương 8

Eduardo đích thực là cùng Mark đi ăn ở nhà hàng gã chọn, đó là nơi Mark chọn sau khi thống kê đầy đủ, cho rằng đây là nhà hàng lân cận được hoan nghênh nhất, hợp khẩu vị của họ, hơn nữa, quả thật Mark chọn suất cho cặp đôi.

Eduardo cũng không có trì độn như Mark, cậu có thể nhìn ra mấy vị khách hàng đang nhìn trộm bọn họ, chắc chắn là nhân viên của Mark, hoặc là nhận ra Mark. Nhưng cũng có chút mơ hồ, cô nương bán hàng với Mark nói “Anh trông rất quen, nhưng tôi thật không nhớ ra anh là ai”, rõ ràng đã không nhớ, vì sao lại cứ cho rằng hai bọn họ cần gọi suất đôi.

Đây là loại cô nương dùng Facebook hàng ngày, phương diện yêu đương thì phong phú, nhưng mà khi nhìn thấy cái bản mặt in trên trang đầu (Mark nhà chúng ta) lại không nhận ra, thật mất cảm đến vô cùng, cùng lúc lại trì độn tới buồn cười.

Cô vỗ vỗ vai Eduardo, dùng khẩu khí “Tôi hiểu” nói, “Tôi tuy không đọc được suy nghĩ người khác, nhưng mỗi lần bạn trai đoán sai trong lòng tôi đang nghĩ gì, hoặc đưa tôi cái gì sai, tóm lại là những lúc làm tôi tức giận, biểu tình của tôi giống hệt cậu, cho nên tôi đề cử suất cho cặp đôi, tin tôi đi, tuyệt đối có tác dụng.”

Bổ sung một câu, lời nói rồi tung như mớ bong bóng.

Eduardo cũng không ngại nhìn cô, “Biểu tình của tôi giờ mang ý là, tôi tuyệt đối không muốn ăn suất cho cặp đôi.”

“A, vậy hai người không phải một đôi?” Cô bán hàng thật tự nhiên nhún vai, “Tôi với mỗi cặp đôi đang giận nhau đều nói vậy, nhưng phần lớn sau đó nhận được nhiều tiền boa hơn, thật tiếc đã đoán sai, các cậu không phải một đôi, xem ra hy vọng được nhiều tiền boa đi tong rồi.”

Mark đặt tay trên bàn, ngón tay gõ gõ, tựa như một khắc không mở máy tính liền nhàn phát rồ, phi thường lưu loát nói tiếp: “Bây giờ chưa phải.”

“Hô, ông anh, vậy chúc anh may mắn a.”

Eduardo hơi mệt mỏi nói: “Tôi cho 100 đô tiền boa, xin cô mau dừng lại.”

“Thật xin lỗi, tôi đi gọi món cho các anh.” Cô nàng thè lưỡi, lướt đi.

Eduardo nhẹ nhàng thở ra, tình cảnh này khiến cậu nhớ lại khi còn ở Harvard, nhiều người cũng cho rằng Eduardo và Mark là một đôi. Chính là khi ở Harvard, nếu gặp tình huống thế này, Eduardo sẽ thấy xấu hổ, cũng có chút mừng thầm, lại thêm ít uể oải, mà hiện tại, tâm tình của cậu còn phức tạp hơn.

“Trực giác của tôi luôn rất chuẩn.”Mark nói

Eduardo đã quen với kiểu nói nhảy cóc này của Mark, cậu lục lọi trong đầu một chút, liền nghĩ tới: “Ý anh là lúc trên thuyền, anh cho rằng chúng ta chia tay?”

“Chứ còn gì nữa.” Mark nâng cằm, hướng về phía cô bán hàng khi nãy, “Mọi người cũng cho là như thế.”

“Mark, tôi nghĩ vấn đề này chúng ta đã nói qua.” Eduardo nói, “Cũng không phải mọi người, chỉ có cô ta.”

“Cùng với mấy bạn học ngày xưa, đều nghĩ vậy hết.” Mark phi thường tự nhiên đón nhận những lời này.

Eduardo nhướng mi, “Anh nhớ ra?”

“A... Cứ thuận miệng liền nói ra.” Mark cắn cắn môi dưới, cũng có chút hoang mang.

“Đây là việc tốt, bác sĩ cũng đã nói.” Eduardo vui mừng nhìn gã, cùng với môi dưới đang bị gã cắn, quả thực không dời nổi tầm mắt.

Eduardo kiên định đem ánh mắt chuyển tới trên mặt bàn, ngữ khí nghiêm túc, “Nhưng mà, mặc kệ quan hệ trước kia của chúng ta là thế nào, cũng đã qua rồi, tôi tới đây, chỉ vì bệnh của anh.”

Mark: “Như vậy suất đồ ăn cho cặp đôi chính là bắt đầu hoàn hảo.”

Eduardo đỡ khóc đỡ cười, cậu thở dài, “Mark, đừng như vậy.”

Đừng làm cho cậu hy vọng thêm nữa.

Cậu thấp giọng: “Tôi định di dân, ở luôn Singapore, bỏ quốc tịch Mỹ...”

Mark nhanh chóng ngắt lời cậu: “Như vậy, cậu sẽ không thể đặt chân lên đất Mỹ nữa.” Eduardo có thể bị cho là trốn thuế, dù sao cổ phần của cậu ở Facebook mang tới cho cậu không ít tiền, với luật di dân của Mỹ, cậu sẽ bị cấm nhập cảnh.

“Đúng là thế.” Eduardo cũng không để ý điều đó, cậu nói với Mark: “Anh vừa nói đó Mark, đây là một khởi đầu hoàn hảo, buông tha tôi đi, tôi không thể hận anh, anh xem, tôi cũng chẳng có cách nào mặc kệ anh, nhưng chúng ta là không có khả năng... Mark, chúng ta có thể khôi phục quan hệ bạn học, dịp lễ ngày nghỉ thì gửi bưu kiện chúc mừng, nhưng chắc sẽ không gặp lại – có lẽ là một hai lần.”

“Không...” Mark trầm mặc thật lâu, mà biểu tình, biết hình dung như thế nào đây... Đại khái như khi bị Eduardo đập máy tính vậy, sau đó gã nói: “Ở lại Mỹ đi, tôi cần em.”

“Anh vĩnh viễn không cần tôi, chờ sau khi anh hồi phục trí nhớ.” Eduardo lại nhắc tới trí nhớ của Mark.

Mark mở mồm muốn nói, nhưng mà nhân viên đã đem đồ ăn bưng lên, “Xin mời thưởng thức.”

Eduardo: “Ăn cái gì đi.”

Mark máy móc lấy đĩa chọc chọc, trong đầu gã lại hiện lên một đoạn ngắn giống như từng quen, đó là vài đoạn trí nhớ vụn vặt của gã, sau khi Eduardo nói ra lời kia, đoạn trí nhớ ấy liền vụt xuất hiện, gã mặc kệ. Eduardo sai lầm rồi, cho dù gã suy nghĩ những gì – tuy rằng không phải tất cả, gã vẫn cho là mình cần Eduardo, gã nghe thấy Eduardo nói sẽ không quay lại Mỹ, khi nói họ sẽ không còn gặp lại, gã tựa hồ như rơi xuống nước, cảm giác không thể hô hấp.

Gã nghĩ muốn nói cho Eduardo, muốn nói điều gì đó, nhưng gã không thể nói thành lời, bởi vì gã phát hiện mình từng tổn thương Eduardo thật sâu, chỉ qua tin tức, vẫn không tường tận bằng những gì trong đầu mình.

Eduardo đưa lưng về phía gã, Eduardo bộ dáng ướt đầm, Eduardo phá máy tính của gã, mà trông như sắp khóc...

Khi trước gã không phản ứng lại lời Eduardo, vì gã chưa nhận ra mình là tên khốn, hiện tại gã không nói, là vì gã phát hiện hóa ra mình lại khốn nạn như vậy. Gã nhớ lại lời Poe cùng Kye từng nói, hiểu vì sao theo bản năng cho rằng Eduardo là ex của gã, gã nghĩ rằng Eduardo không yên lòng, vì nghĩ rằng khi mình khôi phục trí nhớ, sẽ khôi phục cái sự “ASSHOLE” đó....

Quá nhiều chuyện tắc lại, cùng những cảm xúc tình cảm linh tinh, bao nhiêu thứ xa lạ khiến máy chủ của Mark quá tải, gã bị chết máy, không thể tiếp tục vận hành, cuối cùng gã trầm mặc ăn hết bữa cơm với Eduardo, mà thậm chí không thể nói ra lời trong lòng mình: bất cứ lúc nào, tôi cũng cần em.

*

Sau khi quay về công ty, Mark tìm Dustin, máy chủ đã khởi động lại, gã cần tìm một trình tự viên để cùng thảo luận.

Dustin vừa nhìn thấy mặt gã, liền hoảng sợ lùi lại mấy bước, “Không... Không cần là tao...!”

Mark mặt khinh bỉ.

“Mày vừa coi khinh tao? Tao ghét mày.” Dustin, “Lại có chuyện gì?”

“Tao nghĩ về một việc...” Mark nói, “Chủ yếu là về vụ kiện.”

“Vụ ly hôn ý à?” Dustin giật mình.

Mark gật đầu, “Wardo nói, cậu ấy định di dân tới Singapore, không bao giờ... trở lại Mỹ nữa, tao liền nghĩ. Có cách nào, làm cậu ấy bỏ kế hoạch kia, hơn nữa chấp nhận tao?”

“Đến, mày xem, ở đây có bài post... Là về bọn mày đó, trong có nhắc... Mày xem comment này, xem,” Dustin về mặt bị thương “Có thấy không, bốn đầu sỏ, chỉ có tao không phải Gay hơn nữa lại không có đối tượng! Bọn nhân viên cười nhạo tao, mày lại còn nhờ tao làm cổ vấn tình cảm, mày đi tìm Chris đi được không!”

Mark hợp tình hợp lý nói: “Nó có chính sự phải làm.”

“Chẳng lẽ tao không có!” Dustin phát rồ, “Ghét mày! Báo cáo đi, mày nhớ được bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, gọi cho người nhà của tao, bảo họ không cần tới.”

“Vì cái gì?”

“Vì tao không sao.”

“Mày là loại người gì vậy...” Dustin tận lực bình tĩnh giải thích, “Vẫn là nên cùng người nhà mày gặp một lần.”

Mark suy nghĩ, “OK, nếu mày cứ muốn.”

Dustin: “...”

Mark: “Tao không nhớ... Eduardo có gặp qua người nhà tao chưa?”

“Chưa”, Dustin nhún vai, “Nhưng có nói chuyện qua điện thoại, người nhà mày cũng thật thích cậu ấy, vì vụ kiện kia mà mẹ mày giận mày.”

“Tốt, nói tiếp đi, kế hoạch của mày, đưa ra đây.” Mark nói.

“...” Dustin: “Mark, loại chuyện này mày phải tự làm.”

Mark đứng lên.

Dustin: “Mày đi đâu?”

Mark ngón tay chỉ chỉ ra sau: “Tao về lấy kiếm.”

“Đừng!” Dustin ôm thắt lưng Mark: “Để tao nghĩ...”

Mark hất tay hắn ra, ngồi xuống: “Vậy mày nghĩ đi.”

Dustin mặt đau khổ nhìn gã, “Eduardo số thật là đen mà...”

Mark: “Đây không phải ý kiến.”

“Tao giúp mày, mày phải hứa với tao đừng khiến cậu ấy đau lòng nữa.” Dustin hít sau một hơi: “Tao nói cho mà nghe, nếu Eduardo vẫn là của ngày xưa, như vậy cậu ấy không thể thực sự cự tuyệt mày, nên đề xuất của tao là: say love.”

10. Chương 9

“Đúng rồi, Mark, trước khi say love... Tới sân bay đón bố mẹ mày đi.” Dustin nói với Mark, vé máy bay của cha mẹ Mark cũng là hắn đặt giúp.

Vì thế Mark cùng hắn đi đón hai phụ huynh, bọn họ từ nhà bay tới, đầu tiên tới gặp bác sĩ của Mark, ngồi trong văn phòng bác sĩ nói chuyện thật lâu.

Lúc bọn họ bên trong nói chuyện, Eduardo ở bên ngoài đứng ngồi không yên.

Cậu đã từng nói chuyện điện thoại với cha mẹ Mark thật vui vẻ, nhưng từ sau vụ kiện cáo, cậu ngay cả Mark cũng không liên hệ, càng đừng nói cha mẹ gã, cậu không có tìm được đề tài. Dù sao hồi trước, đề tài chung giữa họ chính là Mark.

Mà khi này gặp lại, tóm lại có chút xấu hổ, Eduardo quả thực càng nghĩ càng không yên.

Dustin nháy nháy Mark mấy cái, Mark lại không có nhận ra, hắn đành phải mở mồm: “Eduardo, cậu yên tâm, bố mẹ Mark là người bình thường...”

Eduardo kinh ngạc nhìn Dustin: “...”

Dustin nhún vai: “Cậu yên tâm, bọn họ khẳng định không có dùng thái độ kỳ quái gì với cậu đâu.” Lấy kinh nghiệm giao tiếp của hắn với cha mẹ Mark mà nói, Mark tuyệt đối là đột biến gen, trên người ba mẹ gã không tìm thấy nửa điểm cái loại tính cách thích hành hạ người khác này.

Mark lúc này mới nói: “Cậu lo lắng?”

Eduardo thấp giọng: “Tôi đã lâu không có nói chuyện với họ...”

“Bọn họ sẽ thích cậu.” Mark có chút ông nói gà bà nói vịt nói.

Sau đó cha mẹ gã đều đi ra, so với lúc bước vào thì thoải mái hơn nhiều.

Mẹ của Mark không có để ý con mình đầu tiên, mà lại cầm tay Eduardo, “Cảm ơn con.”

Eduardo đứng lên, chân tay luống cuống: “Cháu...”

“Ta biết, là con báo cho họ chỗ của Mark, lại tự mình đưa Mark trở về, hơn nữa bỏ qua chuyện cũ, làm bạn nó.” Mẹ Mark chân thành nói, “Từ thật lâu trước kia, ta đã biết, con là bạn tốt nhất của nó, giờ vẫn vậy.”

Eduardo đỏ mặt, “Dạ.”

Mà ba Mark cũng vỗ vỗ vai Eduardo, im lặng cảm ơn cậu.

Mark ngẩng đầu nói: “Đương nhiên, vẫn luôn là thế.”

Mẹ Mark giờ mới ngồi xuống cạnh gã, hỏi, “Con thấy thế nào?”

“Rất tốt, có Wardo ở cạnh, công ty con cũng không cần quan tâm.” Mark nhún vai.

Ánh mắt Dustin đã đỏ lên.

Mẹ Mark cầm chặt tay hắn, “Thật vất vả cho con nữa.”

“Bác gái...” Dustin cảm động, sao lại nói ba mẹ Mark là người bình thường chứ.

“Có cần bọn ta ở lại với con không?” Mẹ Mark ôn nhu hỏi.

“Không cần.” Mark đơn giản nói, lại bổ sung một câu, “Kỳ thật con đâu có tính gọi ba mẹ.”

Mẹ Mark: “...”

Dustin: “Bác gái, bác xem tên này xem...”

“Con đang cố khôi phục trí nhớ,” Mark nói, “Nhưng mà mọi người không cần ở đây, trí nhớ của con rất nhanh sẽ bình thường lại. Còn vết thương trên người, cũng tương đối rồi.”

“Ai...” Mẹ Mark nhìn đứa con luôn tự lập của mình, liếc nhìn chồng một cái, rồi nói với Eduardo: “Vất vả cho con, về sau chúng ta có thể cùng trò chuyện không?” Tựa như khi còn ở Harvard, nói chuyện của Mark.

“Đương nhiên có thể.” Eduardo đồng ý, cậu thấy may mắn không ai nói về vụ kiện kia, mặc kệ thái độ cha mẹ Mark là thế nào, nếu giờ trước mặt mọi người mà nói, thật xấu hổ, có lẽ sẽ khiến sự cân bằng mà cậu với Mark thật vất vả xây dựng đập vỡ.

Mark cất máy tính, “Cần con tiền không?”

Mẹ Mark bắt đầu dĩ nhiên con: “Bọn ta còn chưa có muốn đi, tốt nhất cũng phải để bọn ta ở lại một ngày chứ, con trai.”

“... Vâng.” Mark hơi xấu hổ cào cào tóc.

Cha mẹ Mark lại tách ra một người nói chuyện với Mark người kia lại cùng Eduardo tán gẫu, Mark cùng mẹ, mà Eduardo với cha.

Cha Mark nói chuyện cùng Eduardo một chút về công việc hiện tại của cậu, hơn nữa tỏ vẻ Eduardo là một người bạn tốt, hy vọng cậu có thể bỏ đi hiềm khích lúc trước, cùng Mark lần nữa làm bạn bè.

Eduardo liền lánh nặng tìm nhẹ, nhắc tới chuyện mình tính đi dân.

Mark bên kia, thẳng thắn bày tỏ tình cảm của mình với Eduardo cho mẹ gã.

Mẹ Mark ban đầu cũng thật hoảng sợ, nhưng lập tức nghiêm túc thảo luận cùng con trai về vấn đề này, là người làm mẹ, bà từ lời thao thao bất tuyệt với tốc độ vèo vèo của Mark nắm được những điều mình muốn biết, chính là Mark thật sự nghiêm túc, dù giờ gã đang bị mất trí nhớ.

Kỳ thật mama Mark rất vui, Mark cũng giống người bình thường, khi rơi vào chuyện tình yêu thì cũng có phiền não, tuy rằng đối tượng là nam, nhưng tư tưởng của bà cũng thoáng, dù bị dọa, nhưng cũng không bất mãn về giới tính của con mình. Hơn nữa, Eduardo có gì không tốt? Cậu tận tâm, ôn hòa, có năng lực, nếu Mark có thể theo đuổi cậu, với Mark mà nói, là không thể tốt hơn. Về việc ngày trước, bà có hơi lo lắng, nhưng tin tưởng rằng con trai mình sẽ xử lý được.

Hai vợ chồng qua một lát, cùng trao đổi tin tức.

Mẹ Mark nói, con ông thích thằng bạn thân của nó.

Ba Mark nói, bạn thân của Mark hình như tính di dân ôi chao.

Ôi chao?

Hai người trong nửa giây liền im lặng.

Cuối cùng má Mark nói: "... Tôi hiện tại không biết có nên tin tưởng khả năng của thằng Mark không, trời ạ, dù sao nó cũng chẳng có tí kinh nghiệm nào ở phương diện này."

Ba Mark cũng hồi phục tinh thần sau tin tức từ thằng con, nắm tay vợ mình, lắp bắp nói: "Sao, làm sao đây, Eduardo cũng là đứa tốt mà..."

Hai người nhìn nhau thở dài, "Thôi thì để cho Mark tự đối phó đi."

Sau đó trước khi bay, họ cùng ăn một bữa cơm.

Lần này thái độ cha mẹ Mark có chút kỳ lạ, Eduardo cảm giác được, cậu cũng không phải đứa ngốc, đương nhiên có thể đoán được Mark nói gì với họ, điều này làm cậu càng thêm không được tự nhiên.

Tuy rằng trong lòng mỗi người đều rõ ràng, nhưng không ai trực tiếp nói ra, biểu hiện của họ như thể Mark chưa nói gì, dù ai cũng biết người khác đều biết.

Tiến bước bố mẹ trở về, Dustin đem diễn đàn tám của công ty mở ra, cho Eduardo xem.

Eduardo nghi hoặc nhìn qua, "..."

Mark: "Cái gì?"

Dustin: "Nhớ rõ bài post lần trước cho mà xem không..."

Mark: "Nhớ rõ."

Dustin: "Hiện tại đang thảo luận về bữa cơm vừa rồi."

Mark tuyệt không ngạc nhiên sao họ đã đưa việc này lên tám, bởi vì khi ăn cơm, bọn họ chú ý thấy có phóng viên tới lui, Eduardo vừa xuất hiện ở Facebook liền lên tin tức, báo chí chắc chắn không thiếu chuyện bất quá so với diễn đàn này.

Eduardo ôm trán, "Hy vọng nhân viên công ty sẽ không thấy..."

Mark: "Nhân viên của Facebook cũng là nhân viên của cậu, nhưng nếu cậu thật muốn không ai thấy, tôi có thể..."

"Anh muốn làm gì?" Eduardo theo dõi gã, sợ Mark lại nói ra cái gì dọa người.

Mark tự hỏi một chút, "Tôi đi tra ID nhân viên, sau đó thay phiên gọi vào văn phòng đe dọa?"

"Vẫn là bỏ đi, bây giờ chưa ai biết anh mất trí nhớ." Eduardo nói, điều này làm cậu nhớ tới lúc Facebook mới bắt đầu, cậu khi ấy luôn bị mọi người đẩy tới đi khuyên can Mark.

“Cậu thật là người tốt, Eduardo” Dustin chỉ vào di động: “Cậu xem, có người đoán hai người tính làm hôn lễ, tôi thấy khả năng thích ứng của mọi người thật tốt, mấy hôm trước khi Eduardo xuất hiện ở văn phòng Mark, họ còn kêu sợ đó.”

Eduardo hết lời để nói, “Tôi buổi chiều không đến Facebook không được sao...”

“Mẹ tôi vẫn hy vọng cậu ở bên tôi.” Mark nói.

Eduardo: “...”

Mark xoa xoa cổ tay, “Yên tâm, tôi sẽ cho họ biết thế nào là chừng mực.”

**

Sau khi Mark khôi phục được tí tạo trí nhớ, gã ngược lại không còn dũng khí lớn như ban đầu, nhưng không phải như suy nghĩ của Eduardo, mà là những đoạn hồi tưởng ngắn đều cho gã thấy mình từng thương tổn Eduardo ra sao, điều này khiến gã không có lòng tin như Dustin.

Sợ hãi, một cảm giác thật xa lạ.

Gã không hề như khi chưa mất trí nhớ với tình yêu chẳng biết gì, mất trí nhớ khiến gã rõ nhiều chuyện mà trước kia không phát hiện ra, lại giúp gã có dũng khí, hiện tại vì không có đủ trí nhớ mà lại sinh ra cảm giác thiếu tự tin, gã sợ sẽ càng đẩy Eduardo rời xa mình, Eduardo thoát nhìn thiếu cảm giác an toàn, hơn nữa luôn lảng tránh vấn đề này, không phải sao.

Vậy, tỏ tình? Cụ thể phải làm sao?

Gã mỗi ngày đều mang Eduardo đi làm, đi ăn hàng, về nhà nghe Eduardo nói cho gã nghe những chuyện ở Harvard, cơ hồ 24 giờ đều cùng Eduardo một chỗ, cũng gần 24 giờ đều tự hỏi vấn đề này.

Không nghĩ ra.

Dustin sốt ruột chờ, “Trời ạ? Mày còn muốn đợi bao lâu? Thật không giống mày, chuyện tình cầu huyết của mày với Eduardo trên báo đã đi tới kỳ 10 rồi, mày muốn đợi nó kết thúc sao? Nhanh lên, nói yêu nó! Luôn!”

Mark quay mặt về máy tính, tuy trong lòng suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn chẳng chút biểu hiện trên mặt, “NO—”

Dustin đen mặt, “Tao không bao giờ... đưa chủ ý cho mày nữa, mày cũng đâu có nghe... Từ từ,” hần cầm điện thoại lên, bấm số của Chris.

Bởi vì từ văn phòng Mark gọi tới, Chris rất nhanh bắt máy, “Mark?”

“Tao đây, Chris, bảo này,” Dustin vội vội vàng vàng nói: “Lần trước không phải bảo mày, tao nói Mark tỏ tình với Eduardo ấy, chính là thằng ôn Mark này lẽ mề tới giờ vẫn chưa có mở lời, tao không hiểu, biện pháp của tao không phải là tốt nhất sao?”

“...Đợi tao lát, tao đổi địa điểm,” giọng Chris lát sau mới vang lên, anh với 2 kẻ kia cũng thực bất đắc dĩ, trong khoảng thời gian này anh cũng không ở công ty, tất cả đều qua lời Dustin, nhưng cơ bản cũng hiểu tình huống, lúc này, Chris qua điện thoại trở mình xem thường, “Này, tao còn có việc, tao chỉ nói một câu thôi, BJ (blowjob, thổi tiêu =))) cho cậu ta đi, biện pháp tốt tăng tình cảm, thôi chào.”

Dustin cùng Mark đều trầm mặc.

Sau màn yên tĩnh kỳ dị, Dustin nói: “Nó nói với mày hả?”

“Chứ còn với ai?” Mark nói.

“Vậy mày nghĩ sao, mày thấy ý kiến tao hay, hay của nó hay?” Dustin hưng phấn đến kỳ lạ.

Mark chưa trả lời, vì trong đầu gã còn hiện lên một đoạn ngắn, BJ... Tiếng thở dốc cách vách... Cô nàng Châu Á...

Dustin nói đúng, Eduardo không thể cự tuyệt gã, Chris nói cũng đúng, BJ là biện pháp tăng tình cảm tốt.

Mark giật giật ngón tay, “Cho nên...”

Dustin: “Cho nên?”

Mark: “Tiến hành thôi.”

Dustin: “Tốt... Á, từ từ, tiến hành cái gì? Đây, Mark, nói rõ hơn chút a!”

**

“Hi, Wardo... Cậu đang làm gì đó?” Sau bữa tối, hai người đều đã tắm xong xuôi, Mark làm bộ thực tự nhiên bay tới cạnh Eduardo, ý đồ tìm chủ đề mà cả hai đều hứng thú.

Từ sau lần nói chuyện trước, Eduardo cũng không có kích động nữa, ít nhất không có mả mai Mark, lúc kể chuyện Harvard hằng ngày, thái độ với Mark cũng ôn hòa hơn nhiều, hơn nữa không cố ý tránh đi chủ đề Mark đề cập.

“Thật chả mấy khi, anh không có ôm máy tính,” Eduardo ngạc nhiên nhìn gã, sau đó giờ giờ tờ báo trong tay, “Tôi đang xem ‘Sự kiện khó quên ở Silicon valley’...”

Vì chuyện của Mark, Facebook cũng không có thông tin chính thức về cái tin động trời việc Eduardo đột nhiên xuất hiện ở Facebook đồng hành cùng CEO thậm chí còn ở chung, mặc cho người ngoài suy đoán, bọn họ vẫn không nói lời nào. Trước đó cũng chẳng có phong thanh, hai người đột nhiên lại giảng hòa thậm chí ở cùng một chỗ? Chuyện này chẳng lẽ có bí mật gì bên trong, nhóm truyền thông đoán tới sôi nổi, dừng cảm đưa giả thuyết rồi tỉ mỉ tìm bằng chứng, do đã lường trước, họ còn mở hẳn chuyên mục dài kỳ, hôm nay còn nhắc tới Dustin.

Mark nhất thời không biết nên nói gì, gã thăm dò nhìn tờ báo mấy lần, đối với kiểu viết thích giật tít kia cũng không nói gì.

“Có một việc...” Eduardo tiện đưa ra, “Tôi cũng không thể ở chỗ này mãi, anh có biết...”

“Nhưng mà tôi còn chưa khôi phục trí nhớ hoàn toàn.” Mark nhanh chóng ngắt lời cậu, gã cũng không muốn nghe tiếp.

“Mark,” Eduardo bắt đầu nhìn gã, “Cho dù như vậy... Từ từ, hoàn toàn? Anh nhớ được phần nào rồi sao?” Về mặt cậu thật kinh hỉ, theo bản năng vì Mark mà vui mừng.

Mark: “Đây không phải trọng điểm.”

“Đây đương nhiên là trọng điểm, này nói rõ anh không cần tôi.” Eduardo cúi đầu, “Hơn nữa tôi không thể ở lại.”

Mark cảm thấy mình nhớ lại được, là nhờ khuôn mặt Eduardo, vẻ mặt Eduardo cùng lúc trước dần hòa vào nhau, khiến gã hồi tưởng lại được càng nhiều, gã đặt tay lên tay Eduardo, vô ý thức nói: “Em vì tôi mà tới nơi này...”

“Đúng vậy, Mark, tôi vì anh mà tới.” Eduardo ôn hòa nhìn gã.

“Vậy đừng bao giờ... rời đi nữa.” Mark nắm lấy bàn tay ấm áp của Eduardo.

Eduardo kinh ngạc nhìn gã, “Mark, tôi nghĩ chúng ta đã nói tới chuyện này rồi... Tôi sẽ vĩnh viễn rời khỏi Mỹ.”

“...Cũng đừng cự tuyệt tôi.”

“...” Eduardo trầm mặc một hồi lâu, cự tuyệt Mark với cậu mà nói, thật sự không dễ dàng, hơn nữa Mark lại mang loại ánh mắt này. Nhưng lúc này, cậu phải cự tuyệt, lý trí nói vậy với Eduardo.

Tay Mark lại trượt xuống, đặt trên quần lót Eduardo, lặp lại lần nữa, “Xin đừng cự tuyệt tôi.”

Eduardo sợ tới choáng váng, dù đã hẹn hò với con gái, nhưng hành động này của Mark tuyệt đối ngoài dự liệu của cậu, càng đáng sợ hơn, cậu phát hiện mình chẳng cách nào cự tuyệt.

Eduardo khẽ thở dốc, cậu đẩy đầu Mark ra, tuy rằng cậu thấy được mình không dùng hết sức, ngay cả Mark cũng cảm thấy chút lực cũng không có.

“Không... Không được... Mark, anh...”

Mark nhìn cậu, dùng ánh mắt nói với cậu, tôi không ngại, tôi cần em, tôi sẽ không cho em cự tuyệt tôi.

Trí nhớ cùng hiện tại đan vào nhau, mạnh mẽ lừa vào trong đầu, càng khiến Mark thêm kích động, cuối cùng trên mặt gã dính một ít bạch trọc, gã về mặt đương nhiên dùng khăn tay lau, nhìn chằm chằm Eduardo đang ngồi phịch trên ghế một câu cũng không nên lời.

“Chết tiệt...” Eduardo đưa tay che lại khuôn mặt đang đỏ bừng.

“Tôi nghĩ ý em là, thích chết được?” Lời Mark nói càng khiến Eduardo không dám đưa tay khỏi mặt mình.

Eduardo lại nhàm chán nhai đi nhai lại, “Chờ anh hoàn toàn phục hồi trí nhớ...”

“Tôi đã khôi phục,” Mark lại ngắt lời cậu, “Ngay lúc này.”

“Cái gì?” Eduardo kinh ngạc mở hai ngón tay, đôi mắt ướt át xuyên qua khe hở coi Mark, không ý thức được động tác của mình giờ dễ thương đến buồn cười.

“Thật sự mà, ít nhất tôi đã nhớ được phần lớn, nếu em muốn thử, tôi liền chứng minh.” Mark ngừng nói, cứ kinh người như vậy, cho dù vừa sau một màn lao động đầy hăng say, “Wardo, mất trí nhớ cũng không khiến bản thân tôi thay đổi, nhưng tôi từ tận đáy lòng cảm ơn lần mất trí nhớ này, nó giúp tôi rất nhiều. Tôi hiểu ra tới nay, tôi không nên bỏ qua sự quan trọng của em, dù em không ở đó, vẫn gọi tới tên em, tôi quên hết mọi người, nhưng lại chẳng cách nào quên được sự tồn tại của em, dù sự thật, tôi từng bỏ qua nó. Hiện tại tôi cần em, không phải vì tôi mất trí nhớ. Quay về đi, ở lại đây, cho tôi được bồi thường em, Wardo, tôi nghĩ chúng ta đều cần nhau.”

Tay Eduardo buông xuống, cậu ngồi trên sofa, cảm giác lưng mình đang thẳng đứng, nhưng cậu không thể động đậy, chỉ có thể nhìn chằm chằm Mark, trong đầu đều là lời gã.

Sau một lúc lâu, cậu cắn cắn môi, dùng

“Đúng rồi, Mark, trước khi say love... Tới sân bay đón bố mẹ mày đi.” Dustin nói với Mark, vé máy bay của cha mẹ Mark cũng là hắn đặt giúp.

Vì thế Mark cùng hắn đi đón hai phụ huynh, bọn họ từ nhà bay tới, đầu tiên tới gặp bác sĩ của Mark, ngồi trong văn phòng bác sĩ nói chuyện thật lâu.

Lúc bọn họ bên trong nói chuyện, Eduardo ở bên ngoài đứng ngồi không yên.

Cậu đã từng nói chuyện điện thoại với cha mẹ Mark thật vui vẻ, nhưng từ sau vụ kiện cáo, cậu ngay cả Mark cũng không liên hệ, càng đừng nói cha mẹ gã, cậu không có tìm được đề tài. Dù sao hồi trước, đề tài chung giữa họ chính là Mark.

Mà khi này gặp lại, tóm lại có chút xấu hổ, Eduardo quả thực càng nghĩ càng không yên.

Dustin nháy nháy Mark mấy cái, Mark lại không có nhận ra, hắn đành phải mở mồm: “Eduardo, cậu yên tâm, bố mẹ Mark là người bình thường...”

Eduardo kinh ngạc nhìn Dustin: “...”

Dustin nhún vai: “Cậu yên tâm, bọn họ khẳng định không có dùng thái độ kỳ quái gì với cậu đâu.” Lấy kinh nghiệm giao tiếp của hắn với cha mẹ Mark mà nói, Mark tuyệt đối là đột biến gen, trên người ba mẹ gã không tìm thấy nửa điểm cái loại tính cách thích hành hạ người khác này.

Mark lúc này mới nói: “Cậu lo lắng?”

Eduardo thấp giọng: “Tôi đã lâu không có nói chuyện với họ...”

“Bọn họ sẽ thích cậu.” Mark có chút ông nói gà bà nói vịt nói.

Sau đó cha mẹ gã đều đi ra, so với lúc bước vào thì thoải mái hơn nhiều.

Mẹ của Mark không có để ý con mình đầu tiên, mà lại cầm tay Eduardo, “Cảm ơn con.”

Eduardo đứng lên, chân tay luống cuống: “Cháu...”

“Ta biết, là con báo cho họ chỗ của Mark, lại tự mình đưa Mark trở về, hơn nữa bỏ qua chuyện cũ, làm bạn nó.” Mẹ Mark chân thành nói, “Từ thật lâu trước kia, ta đã biết, con là bạn tốt nhất của nó, giờ vẫn vậy.”

Eduardo đỏ mặt, “Dạ.”

Mà ba Mark cũng vỗ vỗ vai Eduardo, im lặng cảm ơn cậu.

Mark ngẩng đầu nói: “Đương nhiên, vẫn luôn là thế.”

Mẹ Mark giờ mới ngồi xuống cạnh gã, hỏi, “Con thấy thế nào?”

“Rất tốt, có Wardo ở cạnh, công ty con cũng không cần quan tâm.” Mark nhún vai.

Ánh mắt Dustin đã đỏ lên.

Mẹ Mark cầm chặt tay hắn, “Thật vất vả cho con nữa.”

“Bác gái...” Dustin cảm động, sao lại nói ba mẹ Mark là người bình thường chứ.

“Có cần bọn ta ở lại với con không?” Mẹ Mark ôn nhu hỏi.

“Không cần.” Mark đơn giản nói, lại bổ sung một câu, “Kỳ thật con đâu có tính gọi ba mẹ.”

Mẹ Mark: “...”

Dustin: “Bác gái, bác xem tên này xem...”

“Con đang cố khôi phục trí nhớ,” Mark nói, “Nhưng mà mọi người không cần ở đây, trí nhớ của con rất nhanh sẽ bình thường lại. Còn vết thương trên người, cũng tương đối rồi.”

“Ai...” Mẹ Mark nhìn đứa con luôn tự lập của mình, liếc nhìn chồng một cái, rồi nói với Eduardo: “Vất vả cho con, về sau chúng ta có thể cùng trò chuyện không?” Tựa như khi còn ở Harvard, nói chuyện của Mark.

“Đương nhiên có thể.” Eduardo đồng ý, cậu thấy may mắn không ai nói về vụ kiện kia, mặc kệ thái độ cha mẹ Mark là thế nào, nếu giờ trước mặt mọi người mà nói, thật xấu hổ, có lẽ sẽ khiến sự cân bằng mà cậu với Mark thật vất vả xây dựng đập vỡ.

Mark cất máy tính, “Cần con tiền không?”

Mẹ Mark bắt đầu nhìn con: “Bọn ta còn chưa có muốn đi, tốt nhất cũng phải để bọn ta ở lại một ngày chứ, con trai.”

“... Vâng.” Mark hơi xấu hổ cào cào tóc.

Cha mẹ Mark lại tách ra một người nói chuyện với Mark người kia lại cùng Eduardo tán gẫu, Mark cùng mẹ, mà Eduardo với cha.

Cha Mark nói chuyện cùng Eduardo một chút về công việc hiện tại của cậu, hơn nữa tỏ vẻ Eduardo là một người bạn tốt, hy vọng cậu có thể bỏ đi hiềm khích lúc trước, cùng Mark lần nữa làm bạn bè.

Eduardo liền lánh nặng tìm nhẹ, nhắc tới chuyện mình tính đi dân.

Mark bên kia, thẳng thắn bày tỏ tình cảm của mình với Eduardo cho mẹ gã.

Mẹ Mark ban đầu cũng thật hoảng sợ, nhưng lập tức nghiêm túc thảo luận cùng con trai về vấn đề này, là người làm mẹ, bà từ lời thao thao bất tuyệt với tốc độ vèo vèo của Mark nắm được những điều mình muốn biết, chính là Mark thật sự nghiêm túc, dù giờ gã đang bị mất trí nhớ.

Kỳ thật mama Mark rất vui, Mark cũng giống người bình thường, khi rơi vào chuyện tình yêu thì cũng có phiền não, tuy rằng đối tượng là nam, nhưng tư tưởng của bà cũng thoáng, dù bị dọa, nhưng cũng không bắt nạt về giới tính của con mình. Hơn nữa, Eduardo có gì không tốt? Cậu tận tâm, ôn hòa, có năng lực, nếu Mark có thể theo đuổi cậu, với Mark mà nói, là không thể tốt hơn. Về việc ngày trước, bà có hơi lo lắng, nhưng tin tưởng rằng con trai mình sẽ xử lý được.

Hai vợ chồng qua một lát, cùng trao đổi tin tức.

Mẹ Mark nói, con ông thích thằng bạn thân của nó.

Ba Mark nói, bạn thân của Mark hình như tính di dân ôi chao.

Ôi chao?

Hai người trong nửa giây liền im lặng.

Cuối cùng má Mark nói: “... Tôi hiện tại không biết có nên tin tưởng khả năng của thằng Mark không, trời ạ, dù sao nó cũng chẳng có tí kinh nghiệm nào ở phương diện này.”

Ba Mark cũng hồi phục tinh thần sau tin tức từ thằng con, nắm tay vợ mình, lắp bắp nói: “Sao, làm sao đây, Eduardo cũng là đứa tốt mà...”

Hai người nhìn nhau thở dài, “Thôi thì để cho Mark tự đối phó đi.”

Sau đó trước khi bay, họ cùng ăn một bữa cơm.

Lần này thái độ cha mẹ Mark có chút kỳ lạ, Eduardo cảm giác được, cậu cũng không phải đứa ngốc, đương nhiên có thể đoán được Mark nói gì với họ, điều này làm cậu càng thêm không được tự nhiên.

Tuy rằng trong lòng mỗi người đều rõ ràng, nhưng không ai trực tiếp nói ra, biểu hiện của họ như thể Mark chưa nói gì, dù ai cũng biết người khác đều biết.

Tiến bước bố mẹ trở về, Dustin đem diễn đàn tám của công ty mở ra, cho Eduardo xem.

Eduardo nghi hoặc nhìn qua, “...”

Mark: “Cái gì?”

Dustin: “Nhớ rõ bài post lần trước cho mà xem không...”

Mark: “Nhớ rõ.”

Dustin: “Hiện tại đang thảo luận về bữa cơm vừa rồi.”

Mark tuyệt không ngạc nhiên sao họ đã đưa việc này lên tám, bởi vì khi ăn cơm, bọn họ chú ý thấy có phóng viên tới lui, Eduardo vừa xuất hiện ở Facebook liền lên tin tức, báo chí chắc chắn không thiếu chuyện bất quá so với diễn đàn này.

Eduardo ôm trán, “Hy vọng nhân viên công ty sẽ không thấy...”

Mark: “Nhân viên của Facebook cũng là nhân viên của cậu, nhưng nếu cậu thật muốn không ai thấy, tôi có thể...”

“Anh muốn làm gì?” Eduardo theo dõi gã, sợ Mark lại nói ra cái gì dọa người.

Mark tự hỏi một chút, “Tôi đi tra ID nhân viên, sau đó thay phiên gọi vào văn phòng đe dọa?”

“Vẫn là bỏ đi, bây giờ chưa ai biết anh mất trí nhớ.” Eduardo nói, điều này làm cậu nhớ tới lúc Facebook mới bắt đầu, cậu khi ấy luôn bị mọi người đẩy tới đi khuyên can Mark.

“Cậu thật là người tốt, Eduardo” Dustin chỉ vào di động: “Cậu xem, có người đoán hai người tính làm hôn lễ, tôi thấy khả năng thích ứng của mọi người thật tốt, mấy hôm trước khi Eduardo xuất hiện ở văn phòng Mark, họ còn kêu sợ đó.”

Eduardo hết lời để nói, “Tôi buổi chiều không đến Facebook không được sao...”

“Mẹ tôi vẫn hy vọng cậu ở bên tôi.” Mark nói.

Eduardo: “...”

Mark xoa xoa cổ tay, “Yên tâm, tôi sẽ cho họ biết thế nào là chừng mực.”

**

Sau khi Mark khôi phục được tí tạo trí nhớ, gã ngược lại không còn dũng khí lớn như ban đầu, nhưng không phải như suy nghĩ của Eduardo, mà là những đoạn hồi tưởng ngắn đều cho gã thấy mình từng thương tổn Eduardo ra sao, điều này khiến gã không có lòng tin như Dustin.

Sợ hãi, một cảm giác thật xa lạ.

Gã không hề như khi chưa mất trí nhớ với tình yêu chẳng biết gì, mất trí nhớ khiến gã rõ nhiều chuyện mà trước kia không phát hiện ra, lại giúp gã có dũng khí, hiện tại vì không có đủ trí nhớ mà lại sinh ra cảm giác thiếu tự tin, gã sợ sẽ càng đẩy Eduardo rời xa mình, Eduardo thoát nhìn thiếu cảm giác an toàn, hơn nữa luôn lắng tránh vấn đề này, không phải sao.

Vậy, tỏ tình? Cụ thể phải làm sao?

Gã mỗi ngày đều mang Eduardo đi làm, đi ăn hàng, về nhà nghe Eduardo nói cho gã nghe những chuyện ở Harvard, cơ hồ 24 giờ đều cùng Eduardo một chỗ, cũng gần 24 giờ đều tự hỏi vấn đề này.

Không nghĩ ra.

Dustin sốt ruột chờ, “Trời ạ? Mày còn muốn đợi bao lâu? Thật không giống mày, chuyện tình cầu huyết của mày với Eduardo trên báo đã đi tới kỳ 10 rồi, mày muốn đợi nó kết thúc sao? Nhanh lên, nói yêu nó! Luôn!”

Mark quay mặt về máy tính, tuy trong lòng suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn chẳng chút biểu hiện trên mặt, “NO—“

Dustin đen mặt, “Tao không bao giờ... đưa chủ ý cho mày nữa, mày cũng đâu có nghe... Từ từ,” hắn cầm điện thoại lên, bấm số của Chris.

Bởi vì từ văn phòng Mark gọi tới, Chris rất nhanh bắt máy, “Mark?”

“Tao đây, Chris, bảo này,” Dustin vội vội vàng vàng nói: “Lần trước không phải bảo mày, tao nói Mark tỏ tình với Eduardo ấy, chính là thằng ôn Mark này lẽ mề tới giờ vẫn chưa có mở lời, tao không hiểu, biện pháp của tao không phải là tốt nhất sao?”

“...Đợi tao lát, tao đổi địa điểm,” giọng Chris lát sau mới vang lên, anh với 2 kẻ kia cũng thực bất đắc dĩ, trong khoảng thời gian này anh cũng không ở công ty, tất cả đều qua lời Dustin, nhưng cơ bản cũng hiểu tình huống, lúc này, Chris qua điện thoại trở mình xem thường, “Này, tao còn có việc, tao chỉ nói một câu thôi, BJ (blowjob, thổi tiêu =))) cho cậu ta đi, biện pháp tốt tăng tình cảm, thôi chào.”

Dustin cùng Mark đều trầm mặc.

Sau màn yên tĩnh kỳ dị, Dustin nói: “Nó nói với mày hả?”

“Chứ còn với ai?” Mark nói.

“Vậy mày nghĩ sao, mày thấy ý kiến tao hay, hay của nó hay?” Dustin hưng phấn đến kỳ lạ.

Mark chưa trả lời, vì trong đầu gã còn hiện lên một đoạn ngắn, BJ... Tiếng thở dốc cách vách... Cô nàng Châu Á...

Dustin nói đúng, Eduardo không thể cự tuyệt gã, Chris nói cũng đúng, BJ là biện pháp tăng tình cảm tốt.

Mark giật giật ngón tay, “Cho nên...”

Dustin: “Cho nên?”

Mark: “Tiến hành thôi.”

Dustin: “Tốt... Á, từ từ, tiến hành cái gì? Này, Mark, nói rõ hơn chút a!”

**

“Hi, Wardo... Cậu đang làm gì đó?” Sau bữa tối, hai người đều đã tắm xong xuôi, Mark làm bộ thực tự nhiên bay tới cạnh Eduardo, ý đồ tìm chủ đề mà cả hai đều hứng thú.

Từ sau lần nói chuyện trước, Eduardo cũng không có kích động nữa, ít nhất không có mả mai Mark, lúc kể chuyện Harvard hằng ngày, thái độ với Mark cũng ôn hòa hơn nhiều, hơn nữa không cố ý tránh đi chủ đề Mark đề cập.

“Thật chẳng mấy khi, anh không có ôm máy tính,” Eduardo ngạc nhiên nhìn gã, sau đó giờ giờ tờ báo trong tay, “Tôi đang xem ‘Sự kiện khó quên ở Silicon valley’...”

Vì chuyện của Mark, Facebook cũng không có thông tin chính thức về cái tin động trời việc Eduardo đột nhiên xuất hiện ở Facebook đồng hành cùng CEO thậm chí còn ở chung, mặc cho người ngoài suy đoán, bọn họ vẫn không nói lời nào. Trước đó cũng chẳng có phong thanh, hai người đột nhiên lại giảng hòa thậm chí ở cùng một chỗ? Chuyện này chẳng lẽ có bí mật gì bên trong, nhóm truyền thông đoán tới sôi nổi, dừng cảm đưa giả thuyết rồi tỉ mỉ tìm bằng chứng, do đã lường trước, họ còn mở hẳn chuyên mục dài kỳ, hôm nay còn nhắc tới Dustin.

Mark nhất thời không biết nên nói gì, gã thăm dò nhìn tờ báo mấy lần, đối với kiểu viết thích giật tít kia cũng không nói gì.

“Có một việc...” Eduardo tiện đưa ra, “Tôi cũng không thể ở chỗ này mãi, anh có biết...”

“Nhưng mà tôi còn chưa khôi phục trí nhớ hoàn toàn.” Mark nhanh chóng ngắt lời cậu, gã cũng không muốn nghe tiếp.

“Mark,” Eduardo bắt đầu nhìn gã, “Cho dù như vậy... Từ từ, hoàn toàn? Anh nhớ được phần nào rồi sao?” Về mặt cậu thật kinh hỉ, theo bản năng vì Mark mà vui mừng.

Mark: “Đây không phải trọng điểm.”

“Đây đương nhiên là trọng điểm, này nói rõ anh không cần tôi.” Eduardo cúi đầu, “Hơn nữa tôi không thể ở lại.”

Mark cảm thấy mình nhớ lại được, là nhờ khuôn mặt Eduardo, vẻ mặt Eduardo cùng lúc trước dần hòa vào nhau, khiến gã hồi tưởng lại được càng nhiều, gã đặt tay lên tay Eduardo, vô ý thức nói: “Em vì tôi mà tới nơi này...”

“Đúng vậy, Mark, tôi vì anh mà tới.” Eduardo ôn hòa nhìn gã.

“Vậy đừng bao giờ... rời đi nữa.” Mark nắm lấy bàn tay ấm áp của Eduardo.

Eduardo kinh ngạc nhìn gã, “Mark, tôi nghĩ chúng ta đã nói tới chuyện này rồi... Tôi sẽ vĩnh viễn rời khỏi Mỹ.”

“...Cũng đừng cự tuyệt tôi.”

“...” Eduardo trầm mặc một hồi lâu, cự tuyệt Mark với cậu mà nói, thật sự không dễ dàng, hơn nữa Mark lại mang loại ánh mắt này. Nhưng lúc này, cậu phải cự tuyệt, lý trí nói vậy với Eduardo.

Tay Mark lại trượt xuống, đặt trên quần lót Eduardo, lặp lại lần nữa, “Xin đừng cự tuyệt tôi.”

Eduardo sợ tới choáng váng, dù đã hẹn hò với con gái, nhưng hành động này của Mark tuyệt đối ngoài dự liệu của cậu, càng đáng sợ hơn, cậu phát hiện mình chẳng cách nào cự tuyệt.

Eduardo khẽ thở dốc, cậu đẩy đầu Mark ra, tuy rằng cậu thấy được mình không dùng hết sức, ngay cả Mark cũng cảm thấy chút lực cũng không có.

“Không... Không được... Mark, anh...”

Mark nhìn cậu, dùng ánh mắt nói với cậu, tôi không ngại, tôi cần em, tôi sẽ không cho em cự tuyệt tôi.

Trí nhớ cùng hiện tại đan vào nhau, mạnh mẽ lừa vào trong đầu, càng khiến Mark thêm kích động, cuối cùng trên mặt gã dính một ít bạch trọc, gã về mặt đương nhiên dùng khăn tay lau, nhìn chằm chằm Eduardo đang ngồi phịch trên ghế một câu cũng không nên lời.

“Chết tiệt...” Eduardo đưa tay che lại khuôn mặt đang đỏ bừng.

“Tôi nghĩ ý em là, thích chết được?” Lời Mark nói càng khiến Eduardo không dám đưa tay khỏi mặt mình.

Eduardo lại nhàm chán nhai đi nhai lại, “Chờ anh hoàn toàn phục hồi trí nhớ...”

“Tôi đã khôi phục,” Mark lại ngắt lời cậu, “Ngay lúc này.”

“Cái gì?” Eduardo kinh ngạc mở hai ngón tay, đôi mắt ướt át xuyên qua khe hở coi Mark, không ý thức được động tác của mình giờ dễ thương đến buồn cười.

“Thật sự mà, ít nhất tôi đã nhớ được phần lớn, nếu em muốn thử, tôi liền chứng minh.” Mark ngừng vẫn cứ kinh người như vậy, cho dù vừa sau một màn lao động đầy hăng say, “Wardo, mất trí nhớ cũng không khiến bản thân tôi thay đổi, nhưng tôi từ tận đáy lòng cảm ơn lần mất trí nhớ này, nó giúp tôi rất nhiều. Tôi hiểu ra tới nay, tôi không nên bỏ qua sự quan trọng của em, dù em không ở đó, vẫn gọi tới tên em, tôi quên hết mọi người, nhưng lại chẳng cách nào quên được sự tồn tại của em, dù sự thật, tôi từng bỏ qua nó. Hiện tại tôi cần em, không phải vì tôi mất trí nhớ. Quay về đi, ở lại đây, cho tôi được bồi thường em, Wardo, tôi nghĩ chúng ta đều cần nhau.”

Tay Eduardo buông xuống, cậu ngồi trên sofa, cảm giác lưng mình đang thẳng đứng, nhưng cậu không thể động đậy, chỉ có thể nhìn chăm chăm Mark, trong đầu đều là lời gã.

Sau một lúc lâu, cậu cắn cắn môi, dùng giọng điệu chính mình cũng không biết có bao nhiêu nhu nhược nói: “Bồi thường tôi, dùng cổ phần công ty sao?”

Mark ôm cậu thật gắt gao, sau đó dán bên lỗ tai cậu nói: “Tình yêu của tôi, mọi chú ý của tôi, toàn bộ của tôi.”

END

11. Chương 10: Phiên Ngoại

Eduardo lần này mất trí nhớ, là hoàn toàn ngoài ý muốn, tuy rằng Dustin lại không nghĩ thế, hẳn thấy rất căm huyệt.

Thời điểm cậu mất trí nhớ, còn chưa có ngọt ngào với Mark được bao lâu, ít nhất mấy tờ báo cùng nội bộ công ty đều tám đến sung sướng, đoán bọn họ có làm đám cưới không, có đi đăng ký không, có comeout không.

Sau đó, thật bi ai, không hề phòng bị, Eduardo bị đụng đầu, mất trí nhớ.

Dustin tự nhận mình là người bạn tốt, khi nghe tin này vẫn không nhịn được mà ngơ ngác nói với Mark: “Mau đi bệnh viện đi, đừng gấp, chuyện này mà hửn có kinh nghiệm rồi ha.” Eduardo ngã ở ngoài, hơn nữa đột ngột xảy ra, không có cách nào phong tỏa tin tức, truyền thông rất nhanh sẵn tới.

Sau đó tất cả mọi người thấy được, CEO của Facebook, bị bạn trai mới tái hợp của mình đánh đuổi khỏi phòng bệnh.

Không thể nào, tin vỡ trời!!!!

Mark mặt mũi bầm dập ngồi cạnh Dustin trong hành lang bệnh viện, Dustin tìm hiểu mấy trang web, xem xét tin tức cùng cả mở bình luận, thật đúng là tin tức của thời đại, “Nhà Zuckerberg thật không yên tĩnh đi? Năm đó làm vụ ly hôn tới mấy triệu đô, năm nay lại chớp nhoáng tái hợp, nghị luận còn chưa bình ổn, cứ nhiên lại náo ra vụ này, cứ chờ chuyện tiếp theo đi các đồng chí.’Ồ... Xem này, tôi lúc trước đã nói nên đàm thoại rõ ràng, oa, nhìn xem, các người hửn không lập thỏa thuận trước hôn nhân, giờ gã lại nhìn Eduardo khó chịu, nên tìm sát thủ mưu hại cậu ta, chính là bị cậu phát hiện, nên mới đánh đuổi gã...”

Mark: “Dustin câm miệng.”

Dustin hứng trí bưng bưng cất di động, “Cho nên, Eduardo hiện tại hoàn toàn không biết mày? Giống mày lúc trước?”

“Giống thế nào mà giống?” Mark có vẻ buồn bực, “Tao nhớ rõ cậu ấy, mà cậu ấy.... Hoàn toàn không nhớ ra tao, chỉ không nhớ mỗi tao, thậm chí còn nghĩ tao là kẻ thù.”

Dustin đứng lên.

Mark: “Mày làm cái gì?”

“A...Mày bảo cậu ấy chỉ quên mày, vậy tao đương nhiên phải làm người bạn tốt, đi thăm chút nha.” Dustin cười với gã, biểu tình lại trở nên cáu gắt, “Đúng rồi, lần này đưa tới nhiều truyền thông như vậy, lại phiền rồi!”

Mark: “Ngồi xuống, tao thấy chuyện tao quan trọng hơn, mày gọi bác sĩ tới cho tao, Wardo rất cuộc ngã thế nào, lại đem người không đáng quên nhất mà quên.”

“Mark đáng thương... Tình thánh Mark, quên hết mọi người trên thế giới, mở ngoặc, gồm cả bạn cùng phòng của nó, chỉ nhớ rõ người yêu cũ, nhưng mà người yêu khi mất trí nhớ, lại chỉ quên nó,” Dustin cảm thán, “Tao muốn đi viết kịch bản, tao muốn nổi tiếng.”

“Mày giờ nổi tiếng đủ rồi, nhờ tao.” Mark nói.

“Coi cái mặt mày đi, tao gặp bác sĩ tiện xin cho mày ít thuốc luôn.” Dustin khinh thường, rón ra rón rén cất bước tới phòng bệnh.

Dustin mở cửa phòng bệnh của Eduardo, “Hi...”

Eduardo nhìn thấy hắn, liền vui vẻ từ trên giường bệnh ngồi dậy.

“Ngồi xuống ngồi xuống.. Nghe nói cậu gặp chấn động não nhỏ, vừa rồi đánh người lại càng nghiêm trọng đi?” Dustin đi qua đề lại Eduardo, hắn ngồi bên giường bệnh, cẩn thận chỉ vào mặt mình hỏi: “Nhớ rõ tôi tên gì không?” “Dustin, đương nhiên tôi nhớ rõ tên cậu.” Eduardo xoa xoa ấn đường, “Thật có lỗi, tôi đụng đầu liền trí nhớ có chút lộn lộn, tôi đang ở đâu đây? Đây không giống Singapore... A, như là giảm trí thông minh vậy, chẳng suy nghĩ được.”

“Đây là nước Mỹ a, không có việc gì, từ từ sẽ tốt,” Dustin nghĩ thầm, xem ra Mark không phải thứ duy nhất bị quên, hắn giả vờ vô ý nhắc: “Đúng rồi, người vừa rồi, người bị cậu đánh đó, cậu nhớ ra gã không?”

Eduardo phi thường thoải mái nói: “Tôi không biết gã a.”

Sau đó vẻ mặt ghét bỏ nói: “Gã vừa bước vào liền nhảy lên người tôi, cho nên tôi đánh hắn luôn, Dustin, chẳng lẽ đó là bạn cậu?”

“A...” Dustin đổ mồ hôi lạnh, hắn không nghĩ tới Eduardo không chỉ không nhớ, mà lại có vẻ ghét cái mặt Mark, này không tốt rồi, nhớ đâu Eduardo yêu cầu ly hôn, tin hắn đi, Mark sẽ đem kiếm đi chém cả nhân loại đó.

“Trời, vậy là bạn cậu thật?” Eduardo vẻ mặt ngượng ngùng, “Thật xin lỗi, tuy là... Nói thật, tôi nhìn gã ghét lắm, nhưng nếu là bạn bè của cậu, như vậy... Có lẽ tôi không nên đánh gã.”

“Cậu đánh gã không sao, tôi cũng muốn lắm, nhưng mà cậu thật... hoàn toàn không nhớ rõ gã sao?” Dustin thử thăm dò nói, “Bằng không, cậu thử hồi tưởng một chút?”

Eduardo thật sự hồi tưởng một chút, nhưng mà không có như cảnh trên TV nghĩ tới Mark liền đau đầu, mà là thoải mái nói: “Tên tóc xoăn đó? Tôi không biết gã, vậy nhớ thế nào a.”

“Ha ha a...” Dustin vừa muốn nói gì, chuông báo tin nhắn đến, hắn mở di động liếc một cái, phát hiện là tin trợ lý nhắn: Sếp! Phát sinh chuyện lớn sao? Tôi thấy chuyện để tám! Trời ạ, vì cái gì tôi là nhân viên mà lại được biết tin qua báo? Tóm lại hiện tại diễn đàn đã muốn điên rồi... Đúng vậy, lại điên rồi.

OK... Chuyện bát quái nhà CEO lại làm nổ tung diễn đàn phải không, Dustin tranh thủ xem diễn đàn, thật muốn đen mặt.

Nhân viên tám chuyện là việc thường ở các công ty, nhưng với nhân viên của Facebook... Nói thế nào nhỉ, trước kia mọi người nửa thật nửa đùa trên CEO với cựu CFO là một đôi thì lại nghe tin là thật, sau đó không khí tám chuyện liền trở nên kỳ quái... Dù sao, cái gì cũng có thể thành sự thật.

— Cũng không thể nào, cả hai vợ chồng trước sau đều mất trí nhớ vậy, Dustin trong lòng nghĩ.

Thời điểm phục hôn đã bị hành hạ muốn chết, giờ Eduardo lại mất trí nhớ, phỏng chừng mọi người lại bị hành hạ đi, Dustin có chút thương cảm nghĩ, dù sao vụ hành hạ này, hẳn cũng là kẻ đứng mũi chịu sào.

Vì sao lại là tôi, tôi nhất định phải từ chức...

Mặc kệ thế nào, Dustin đặt di động xuống, vỗ vỗ vai Eduardo, “Cái kia... Wardo, tình huống hiện tại đợi tôi đi nói chuyện với bác sĩ rồi qua nói lại với cậu, cậu cứ nghỉ ngơi. Mặt khác, về tên tóc xoắn kia... Lần sau nhìn thấy gã, có thể cố gắng đừng động thủ? Tôi đoán gã rất nhanh sẽ tới...”

“chỉ cần gã không động chân động tay.” Eduardo biểu tình thực ôn hòa, hết như hình ảnh người bạn đáng yêu trong trí nhớ Dustin.

Sau đó Mark liền xông vào, trên mặt đầy băng gạc, gã một phen nắm bả vai Eduardo, “Wardo — thật không công bằng, tôi nhớ rõ em mà!!!!!!”

“Bình!”

Dustin che mắt, cảnh này quá thảm hẳn không dám coi.

Phụ: diễn đàn tiểu bát quái

Tiêu đề: A đau!!! Mặt của tôi đau quá!!! Lại một phát vào mặt!!!!

Main post: LZ không muốn sống nữa, lúc trước tôi kiên trì cho rằng đều là do đám fangirl YY, nhưng tôi thật sự bị cho một chưởng, họ thật sự bên nhau __(: ”)__

Sau đó tôi lại bị bồi dưỡng thành fan, mỗi ngày load ảnh phu phu ân ái

Hiện tại, lại! Vào! Mặt!

CEO chán ngải quá! Ngài rốt cục lại làm gì! Có hay không lại muốn ly hôn! (vì cái gì tôi vừa muốn nói lại...

Còn có phu nhân!! Người không phải phu nhân mà tôi biết! Đánh người không phải phong cách của người! Người có bản lĩnh đánh người vậy người đi đập máy tính a!! Là đàn ông phải đập máy tính a!!!!

1L: LZ đã điên, xem xét xong.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/zuckerberg-identity>